DEN danske
STJERNE

Maj 1977
126. årgang · Nummer 5

O lo'u lava talaaga · Mi diario · Min dagbok ·
Ko'Eku Tohinoa · 나의 일지 · Min dagbog
Mijn dagboek · Päiväkirjani · 私の日記
Mon journal · 我的日記 · Mein Tagebuch
Il mio diario · min dagbok · Meu diário
O lo'u lava talaaga · Mi diario · Min dagbok
Mijn dagboek · Päiväkirjani · 私の日記
Ko'Eku Tohinoa 나의 일지 Min dagbog
Mon journal 我的日記 Mein Tagebuch
Il mio diario · min dagbok · Meu diário ·
O lo'u lava talaaga · Min diario · Min dagbok ·
Ko'Eku Tohinoa 我的日記 Min dagbog
Mijn dagboek · Päiväkirjani · 私の日記
Mon journal · 나의 일지 Mein Tagebuch
Il mio diario · min dagbok · Meu diário
Mijn dagboek · Päiväkirjani · 私の日記
Ko'Eku Tohinoa 我的日記 Min dagbog
O lo'u lava talaaga · Mi diario · Min dagbok
Mijn dagboek · Päiväkirjani · Mein Tagebuch ·
Il mio diario · min dagbok · Min dagbog
Mon journal · Il mio diario · Min dagbok ·
Ko'Eku Tohinoa · 나의 일지
Meu diário · Il

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Maj 1977
126. årgang · Nummer 5

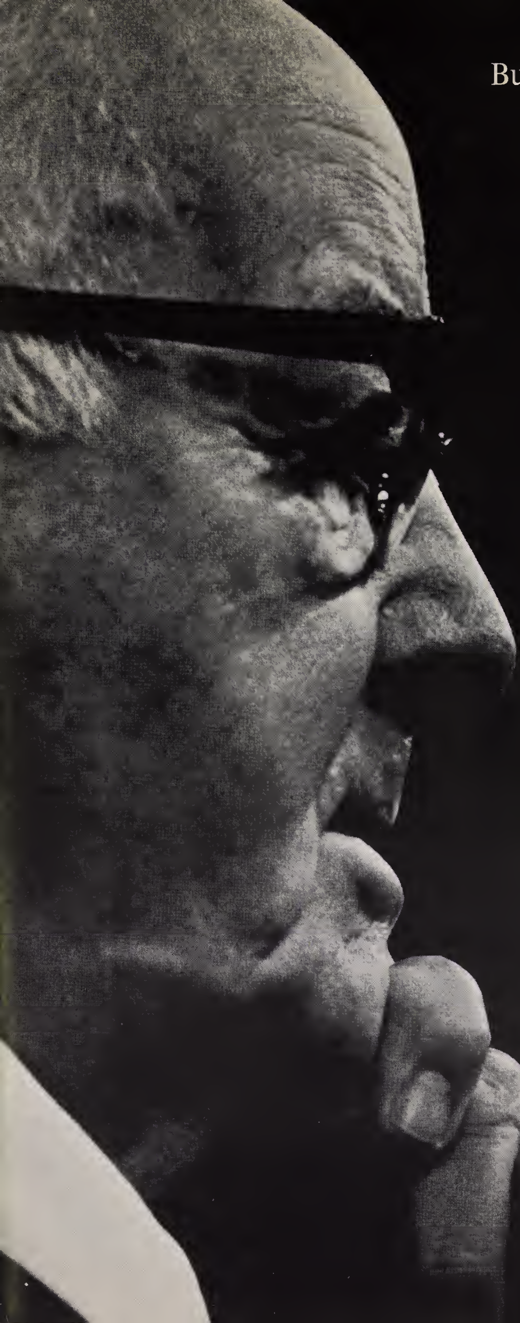
Tryk
Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter
Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 42,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail)

INDHOLDSFORTEGNELSE



Budskab fra Det øverste Præsidentskab

Er vi i fare for at miste det, der hører evigheden til?

Præsident Spencer W. Kimball

Når jeg gennem årene har haft mine tanker og mit hjerte vendt mod mine gode forfædres tilværelse, har jeg lært at påskønne dem mere og mere. At lære mine forfædre at kende har ikke blot vendt mit hjerte mod dem, men også hjulpet mig til klarere at se evigheden. Mit eget liv har rod, ikke blot i det nuværende, men lige så meget i mine forfædres tilværelse.

Jeg husker at have læst et budskab fra bedstefar Kimball til sine børn hvori han skrev: „Jeg bryder mig kun om det, der hører evigheden til. Når jeg betragter det, der hører Gud til og den herlighed, der venter de retskafne, og når jeg tænker på den vej, der er så lige, men som kun så få finder, får jeg lyst til at bede Herren velsigne mine børn og frelse dem. Jeg er taknemmelig overfor Gud, fordi jeg lever i en tid, hvor nogen vil finde den og vil blive guder." (Se Orson F. Whitney: *Life of Heber C. Kimball,* side 513. Salt Lake City 1945)

Hvis vi lever på en sådan måde, at vi bekymrer os for evigheden, så må vi hellere træffe nogle bedre beslutninger.

Måske er det derfor, Brigham Young engang sagde, at hvis han bare kunne gøre én ting, der ville være til velsignelse for de hellige, mente han det skulle være at give dem „øjne med hvilke de kunne se fingene, som de er«. *(Journal of Discourses,* side 513) Det er interessant at lægge mærke til, hvordan de sidste ord afspejler skriftens ord, hvor sandheden beskrives som „kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive«. (L.&P. 93:24) Jakob minder os også om, at Ånden »taler sandhed ... om tingene, som de virkelig er og om tingene som de virkelig vil blive ...« (Jakob 4:13)

Jo tydeligere vi ser evigheden, des mere selvfølgeligt bliver det, at Herrens værk, som vi er engageret i, er et umådeligt og storslået værk, med slående ligheder mellem forholdene på begge sider sløret.

Vi har meget at udføre her på jorden, og jeg går ud fra, at alt arbejde i kirken kan anbringes i en af følgende kategorier: missionærarbejde, tempelarbejde og arbejdet med at holde kirkemedlemmerne aktive og trofaste. Det er vanskeligt at overvurdere værdien og vigtigheden af nogen af disse aktiviteter. Vort store voksende missionærprogram blandt de levende er det største, der nogensinde er blevet udført i denne uddeling. Vi prædiker, belærer og døber titusinder af vore medmennesker. Men missionærarbejde er ikke begrænset til at forkynde evangeliet til enhver nation, slægt, tunge og folk, der nu bor på jorden. Missionærarbejdet fortsætter også på den anden side sløret hos de millioner og milliarder af vor himmelske Faders børn, som er døde, enten uden at have hørt evangeliet eller uden at acceptere det, mens de levede her på jorden. Vor store andel i dette aspekt af missionærarbejde er på denne jord at udføre de ordinanser, som er påkrævet for dem, som accepterer evangeliet på den anden side sløret. Åndeverdenen er fuld af ånder, som ivrigt afventer, at vi skal udføre disse jordiske ordinanser for dem. Jeg håber at ser os i stand til at ophæve den kunstige barriere, vi så ofte i vore tanker opstiller mellem missionærarbejdet, tempel og genealogisk arbejde for det er den samme forløsende gerning. I tidernes løb har der været tidsperioder, hvor Herren har samlet sit folk og oprettet evangeliet og visse frelsende ordinanser blandt dem. Disse perioder kalder vi evangeliske uddelinger, hver ledet af profeter, der bærer det hellige præstedømme og de nøgler, der bemyndiger til udøvelse af dette præstedømme. Vi ærer dem for deres ædle og inspirerede gerning i retskaffenhed. Vi ser, at i hver uddeling forud for vores egen, er visse aspekter af frelsens gerning for alle i Guds store familie blevet introduceret, og en del af arbejdet fuldført.

I vor egen uddeling, som skrifterne har kaldt tidernes fyldes uddeling, har Herren lovet, at han ville „samle alt under eet, både det, som er i himlen og det, som er på jorden". (L.&P. 27:13; Ef. 1:10)

Sandelig er det at »samle alt under eet« beslægtet med apostlen Peters udtalelse med hensyn til »da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid". (Ap. Gern. 3:21) Denne vigtige profeti henviser specielt til tilbagekomsten af de gamle profeter, som havde rigets forskellige præstedømmenøgler.

Således blev nøglerne gengivet for den guddommelige patriarkalske orden, som de gamle fædre havde, hvilket i virkeligheden betød at tiden endelig var kommet, hvor Abrahams store slægt igen skulle have præstedømmet og evangeliet. Gennem dette præstedømme „skal alle jordens slægter velsignes". (Abraham 2:11) ... hvilket bl. a. betyder, at evangeliets velsignelser bliver bragt ud til de enkelte, tillige med præstedømmets nye og evige ægteskabspagt, og at alle Guds udvalgte børn, som er indsamlet rundt omkring på jorden, kan blive beseglet i familieenheder ind i Abrahams slægtslinie, eller, med andre ord, ind i Guds organiserede evige familie.

Er der noget mærkeligt i, at kirkens organisation og arbejde og dens præstedømme er udarbejdet efter de nøgler, som den har? Vi er en missionerende kirke og deltager så vidt, det overhovedet er muligt, i indsamlingen af Israel. Vi er en kirke, der bygger på familier; en kirke, der tager vare på sine egne og lægger vægt på økonomisk, intellektuel og åndelig undikling af sine familier og enkelte medlemmer som forberedelse til frelse i Himlens rige. Og vi er en kirke, der er aktivt engageret i tempel- og genealogisk-arbejde for os selv og for det uendelige antal af vor himmelske Faders børn, som har modtaget løfte om, men som endnu ikke har haft mulighed for at gennemgå frelsens ordinanser. Det er et arbejde, der gør det meget store tilsvarende missionærarbejde, der udføres i åndeverdenen, endnu mere betydningsfuldt.

Gang efter gang, når jeg har læst visse passager i Bibelen med hensyn til dette arbejde, er jeg blevet påvirket af det magtfulde spørgsmål, som Paulus stillede, da han spurgte de hellige i Korint:

„Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem? *Og hvorfor udsætter vi os selv for fare hver time?"* (1 Kor. 15:29-30, fremhævelse tilføjet)

Paulus' sidste spørgsmål har forårsaget mig mange overvejelser i de sidste måneder. Hvorfor er menneskene i verden i fare? Fordi de ikke kan blive frelst uden deres familier og medmennesker. De vil blive ved med at være i fare, indtil evangeliet bringes til dem på en sådan måde, at de er villige til enten at tage det eller afvise det. *Dette ansvar bringer også os i fare, såvidt det gælder missionærarbejdet,* hvis vi ikke deler evangeliet med dem.

Samtidig er vi som medlemmer af kirken også i fare, hvis vi ikke udfører *tempelarbejde.* Megen af vores tid er optaget af de verdslige, dagligdags detaljer, som selvfølgelig skal udføres; men de, som er medlemmer af hans rige i denne kritiske tid, bør stræbe efter at give *megen af deres tid og indsats* til dette rigtige arbejde.

Disse evigtgyldige principper, der har med åndeverdenen og livet herefter at gøre, optog Frelseren, da han blev korsfæstet. Det afspejles i hans udtalelse til den angrende røver, gennem de ord, som har forundret så mange:

„Og en af forbryderne, som hang dér spottede ham: ‚Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!'

Da tog den anden til orde og irettesatte ham og sagde: ‚Frygter end ikke du Gud, skønt du er under den samme dom?

Og vi er det med rette; vi får jo kun løn som forskyldt, men denne mand har intet ondt gjort.'
Og han sagde: ,Jesus! kom mig i hu, når du kommer i dit rige!'
Da svarede han ham: ,Sandelig siger jeg dig: i dag skal du være med mig i Paradis.'" (Lukas 23:39-43)
Hvad mente han dermed? Han mente nøjagtig, hvad han sagde. Timerne ville gå, døden ville komme til dem alle, de ville gå til en anden verden og „i dag skal du være med mig i Paradis."
I vil også huske, at da kvinden kom til den døde Frelsers grav, var Frelseren ikke i sin grav. Da han mødte hende i haven, sagde han: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader (i Himlen), men . . . Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud." (Joh. 20:17) Han havde endnu ikke været hos sin himmelske Fader, så han var ikke taget direkte til den himmel, som vi tænker på. Han var et andet sted.
Og så forklarer Peter os senere nøjagtigt, hvor Frelseren tog hen og med hvilket formål.
„Thi også Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden,
i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring . . .
Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for de døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever." (1. Peter 3:18, 19; 4:6)
Han sørgede for den mulighed, hvorved de kan omvende sig fra deres synder, forandre deres indstilling og deres tilværelse og leve i henhold til Gud i ånden. Vi ved ikke, hvor mange millioner af ånder, det drejer sig om. Vi ved, at mange er døde i krige, under epidemier og forskellige slags ulykker. Vi ved, at åndeverdenen er fyldt med menneskelige ånder, som venter på, at du og jeg skal komme i gang – venter, ligsom underskriverne af den amerikanske frihedserklæring ventede. „Hvorfor," spurgte præsident Wilford Woodruff, „hvorfor lader De os vente?" Det spørgsmål bliver til stadighed også stillet os, men af vore egne medlemmer.
Vi tænker på vore forfædre – bedsteforældre, oldeforældre, tipoldeforældre, osv. Hvad mener de om jer og mig? Vi er af deres blod. Vi har ansvaret for at udføre deres tempelarbejde, og alligevel står vore smukke Herrens templer dag efter dag, og er ikke altid fyldte. Vi har et stort ansvar, som vi ikke kan skubbe tilside, og vi står i fare, hvis vi undlader at udføre dette betydningsfulde arbejde.
Jeg håber, vore hellige vil forstå den strålende virkelighed i alt dette, hvor arbejdet som udføres i vore templer i denne verden, hjælper os til at berede os for en anden og bedre verden.
Templerne er reserveret til hellige ordinanser for de levende og de døde. Værdige medlemmer af kirken bør besøge templerne så ofte, det er muligt for at deltage i dette vigtige arbejde. En af de ordinanser, der udføres i templet er begavelse, der omfatter et instruktionskursus om mandens og kvindens evige rejse fra forudtilværelsen gennem livet her på jorden og videre til ophøjelsen, som er mulig for enhver.
Brigham Young har givet udtryk for dette med hensyn til begavelse:

„Lad mig ganske kort give jer en definition. Jeres begavelse er at modtage alle de ordinanser i Herrens hus, som er nødvendige for jer, efter at I har forladt dette liv; at gøre jer i stand til at komme tilbage til Faderens nærvær og gå forbi



de engle, der står vagt . . . og opnå jeres evige ophøjelse . . . " (*Discourses of Brigham Young,* side 416)

På grund af begavelsens og de andre tempelordinansers hellige natur må de, som besøger templet for at modtage dem, være beredte og værdige. Folk, som bliver omvendt til kirken, føler sig ofte begejstret tilskyndede til at komme til templet umiddelbart efter deres dåb. Men det tager tid at tilpasse deres tankegang det, der er af evig natur, og det tager tid at tilpasse deres tilværelse, så de er beredte og værdige, når de endelig kommer i templet. Derfor har vi tilrådet stavspræsidenter og biskopper ikke at anbefale folk at tage til templer for at få deres begavelser, før de er tilstrækkeligt modne i evangeliet. Vi har anlagt en regel om, at nyomvendte skal berede sig *mindst et år* efter dåben, før de modtager disse yderligere ordinanser og velsignelser.

Vi er også på vagt overfor, at vore templer ikke bliver vanhelligede ved upassende opførsel.

Ordene „Herrens hus" står på hvert enkelt tempel. Et tempel *er* Herrens hus, og når vi træder ind i hans hus, så er vi hans gæster, derfor bør vi gøre alt, der er muligt, for at holde Herrens hus helligt, ubesmittet, rent og smukt.

Nogle af oldtidens templer blev besmittet af udenforståendes dårlige opførsel. Salomons tempel blev for eksempel vanhelliget af sådanne, som uden myndighed trængte ind i templet, bortførte dets kostelige skatte og bragte disse skatte til fremmede lande for at bruge dem ved afgudsdyrkelse. Men muligheden for udenforståendes vandel er ikke den eneste mulighed for besmittelse af hellige steder.

Hellige templer kan også besudles og besmittes af medlemmer af kirken som besøger templerne og uværdige indgår pagter, eller som ikke er beredte for eller villige til at acceptere og leve efter de indgåede pagter. Når folk besøger templet og derpå tager let på de hellige principper, besudler de det. Når mennesker, der ikke har omvendt sig, accepterer de hellige ordinanser uden helt at have besluttet sig til at vise sig værdige, er de med til at besmitte og vanhellige de hellige templer.

Når løfter aflægges og pagter indgås, uden at man oprigtigt og alvorligt har til hensigt at efterleve dem, så kan det betyde besmitning af de hellige templer. Det er ikke blot et spørgsmål om at modtage en anbefaling til at komme ind i Herrens templer, men i lige så høj grad et spørgsmål om at have en ren, ubesmittet og angergiven ånd. Når vi går ind gennem Herrens hus' dør, bør vi erindre os det tema, som nævntes i Washington templet:

„Gå gennem denne dør, som var gulvet dér af guld;
Og hver en vægtig juvel, af kostbar værd;
som om et kor, iklædt flammekjortler sang derinde;
Ingen råben eller hastværk — kun stille . . . for Gud er her."

(fra *Words of Life,* side 45
oversættelse Jørgen W. Schmidt)

Vi har alle haft lejlighed til at vente på nogen i ét minut, en time, en dag, en uge eller endog år. Kan I forestille jer, hvordan vore forfædre må føle, når nogle af dem måske har måttet vente i årtier eller endog måske i århundreder på, at tempelarbejdet bliver udført for dem? Jeg har prøvet med sindets øjne at forestille mig vore forfædre, som ængsteligt venter på dem af os, som er deres efterkommere og medlemmer af kirken på jorden, for at vi skal gøre vores pligt overfor dem. Jeg har også tænkt på, hvor forfædeligt det må være for os at træffe dem i livet herefter og måtte erkende, at vi ikke har været så trofaste, som vi burde være her på jorden med hensyn til at udføre disse ordinanser for dem.

I løbet af de sidste få måneder har jeg haft den velsignelse at overvære genindvielsen af en række af vore templer. Måske lader Herren os holde sådanne genindvielser, for at vi kan sidde der i templet og tænke over og overveje det, som vi burde gøre, Som følge af sådanne oplevelser har jeg besluttet mig at fortsætte med at give af mig selv og min energi til dette store og vigtige arbejde og at opmuntre andre til at gøre det samme.

For nylig følte jeg mig påvirket til at tale om arbejdet for de døde, fordi jeg følte det samme behov for det, som jeg gør fo missionsærarbejdet, *fordi det i virkeligheden er ét og det samme.* Så vidt jeg ved, har der aldrig før i denne udeling. været et tidspunkt, hvor vi har haft fire templer på forskellige stader af planlægning og opførelse, sådan som vi har det nu. samtidig med ombygning og genindvielse af andre. „Derfor," sagde jeg til mine brødre, generalautoriteterne, „er dette arbejde bestandigt i mine tanker, for det *må* føres fremad."

Når man nu tænker på betydningen af tempelarbejde, ville det så ikke være vidunderligt, hvis ethvert sidste dages helligt hjem i hvert enkelt barns soveværelse, eller på væggen i dagligstuen havde et ret stort billede af et tempel, der kunne hjælpe dem til ofte at tænke på formålet med disse skønne bygningsværker. Jeg tror, at langt flere ægteskaber ville blive indstiftet i templet, end det er tilfældet idag, fordi børnene i deres opvækst bestandigt ville have et af vore templer for øje, som en påmindelse og et mål. Jeg anbefaler de hellige det. Det koster næsten intet og vil bestemt hjælpe til at udvikle de små opvoksende sjæles tankegang, når templet og dets betydning forklares og drøftes ved familiehjemmeaftenerne.

Dette er Herrens værk, og han har givet os det. Det er vort ansvar, vor fornøjelse og vort privilegium at bringe dette værk fremad. Vi bør indrette os på en sådan måde, at værket kan skride fremad. I Johannes Åbenbaring så han, at engang i fremtiden (og det er stadig fremtiden for os) vil de, som var trofaste og har renset deres tilværelse, arbejde dag og nat i de hellige templer. Øjensynligt vil der være en konstant række af grupper, der går gennem templet, på omtrent samme måde, som det engang skete i Nauvoo templet. Min bedstefar, Heber C. Kimball, skrev i sin dagbog, at i de sidste dage af februar 1846 gik grupper gennem Nauvoo templet dag og nat, „langt ud på natten og helt ind i den nye dag", som han udtrykte det. Han antydede, at bror Brigham Young førte én gruppe igennem, bror Willard en anden gruppe, og han selv en tredje, og så videre. De trofaste hellige dengang var så ivrige efter at få de mange velsignelser og ordinanser, der gives i templet, at de bogstaveligt talt levede i templet disse sidste få timer, før de satte over prærierne. *I dag burde vi begynde at handle med samme iver og ønske.*

Vi har bedt kirkens medlemmer fremme værket med at

vende børnenes hjerter til fædrene ved at få deres hellige familieoptegnelser i orden. Disse optegnelser, især inkluderende „optegnelser om vore døde“ (L.&P. 128:24), er en del af den „offergave i retfærdighed“, som Malakias taler om (Mal. 3:3), som vi skal yde i hans hellige tempel og uden hvilken vi ikke kan forvente dagen for hans komme.
Vi har også bedt om, at kirkens familier indretter sig, så de mere effektivt kan udføre deres hellige missionærarbejde og pligter overfor velfærdet, udervisningen i hjemmet, samt ansvaret for tempel- og genealogisk-arbejde, for at opbygge mønstret for det, der skal komme. Jeg husker, at de sidste offentlige ord, der blev udtalt af min bedstefar, Heber C. Kimball, gik ud på, at tiden er kommet for alle mennesker til at sætte deres huse i orden.
Profeten Joseph Smith sagde:
„Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr! Lad jeres hjerter fryde sig og være glade.“ (L&.P. 128:22)
Min bøn for alle os, som er medlemmer af kirken i denne store tidernes fyldes uddeling, er, at vi virkelig må gå fremad i dette store værk, så vi ikke skal risikere at miste vor evige belønning.

VIS DIG SOM EN MAND

af Præsident David O. McKay

Mange hundrede år er gået, siden menneskene fik belæring om værdien af at sætte pris på et ærligt hjerte. „Som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er det“, proklameredes dengang, da en klog mand skrev Ordsprogenes Bog. Sådan var det også med den guddommelige påberåbelse „Giv mig dit hjerte, min søn, og lad dine øjne synes om mine veje!“ (Ordspr. 23:26).
Intet livsprincip blev fremhævet mere af Den store Lærer end nødvendigheden af retfærdig tænkning. For Ham var ingen, hvad Han syntes at være udvortes, eller hvad han foregav at være ved sin tale: hvad en mand tænkte, afgjorde altid, hvad han var.
Kristi lære, angående menneskets pligt over for sig selv og dets pligt over for næsten, er gennemtrængt med den sandhed, at tanken altid er afgørende for menneskets ret til lykke eller fordømmelse.
I en åbenbaring til profeten Joseph Smith lagde Herren vægt på efterlevelse af det princip, at De tolv Apostles første pligt er at prædike Jesu Kristi Evangelium. „Men rens jeres hjerter for mig og gå da ud i al verden og forkynd mit evangelium for hver skabning, som endnu ikke har modtaget det.“ (L. & P. 112:28).
Det er rigtigt nok, at den åbenbaring blev givet til præsident Thomas B. Marsh af De tolvs Råd, specielt til de tolv, men den gælder også for missionærarbejdet. Vi har længe sagt, at ethvert medlem er en missionær. Kun de, hvis hjerter er rene og hvis tanker er høje og fine, kan påvirke andre til at søge at opnå disse høje idealer. Hvilken grundlæggende lære og hvor vidunderligt! Tilfredshed, selverkendelse, fred — alt det, der gør livet værd at leve — har deres udspring i den enkeltes tanker. Samme sted fra kommer uro, forvirring, elendighed — alt, hvad der fører til opløsning og død. Det er en livsvigtig lektie, som altfor sjældent tages i betragtning. Mennesker påvirkes og bevæges til handling mere af, hvad de tror, at andre mennesker tænker, end af, hvad de selv tænker. Alt for mange mennesker tillader sig at mene, at man kan engagere sig i synd, så længe det ikke „opdages“. De går ud fra, at uærlige handlinger kan udføres, hvis de holdes hemmelige.
For at anføre blot ét eksempel: På samme måde som drenge af tidligere generationer listede sig til at gemme sig bag udbygninger og budskadser for at ryge, således finder drenge i dag gemmesteder for det samme, og de tror blindt, at det er helt iorden, hvis blot de kan arrangere det, så de ikke bliver opdaget.
Uden hensyn til, hvad den skjulte gerning er, hvadenten den bliver opdaget eller ej, så betaler den, som begår den, straffen for sin synd og ubetænksomhed. Hensigten, som går forud for handlingen, efterlader sit uudslettelige indtryk på karakteren. Og selvom synderen måske vil gyde balsam på sin samvittighed ved at sige, at han „ikke vil regne med denne“, så vil den dypt i hans sind blive med regnet alligevel, og arrene i hans karakter vil stå imod ham på dommens dag. Ingen kan gemme sig for sine tanker eller slippe fra deres uundgåelige følger.
I betragtning af det ansvar for lederskab, som hvert eneste medlem har i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og i verden som helhed, vil det være godt om hver af os vil standse op regelmæssigt og gøre status for sig selv, så vi kan finde ud af, hvad vi tænker på, når vi ikke er nødt til at tænke. „Det som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er han . . .“, og „Hvad du er“, som Emerson (Ralph Waldo Emerson, amerikansk forfatter og filosof 1803—1882), siger „runger så stærkt i mine ører, at jeg ikke kan høre, hvad du siger.“
(Fra bogen: Lad det blive et godt ægteskab, 1971)

En optegnelse om vore riger

af Jimmy B. Parker



Vi skaber familiehistorie hver dag, men hvor nedskriver vi den?

For adskillige år siden knælede min kone og jeg ved et alter i Salt Lake Templet. Min kønne brud anbragte sin hånd i min, og vi blev beseglet til hinanden for tid og al evighed. Jeg forstår nu mere fuldtud end dengang betydningen af de løfter, vi aflagde som en del af denne beseglingsordinanse.
Den dag blev grundstenen til et nyt rige lagt – vores evige familieenhed. Som årene er gået, har jeg i glimt begyndt at se betydningen af dette rige, der således blev oprettet i mit navn. Med de løfter om velsignelser, der blev givet ved tempelaltret, er der fulgt et højtideligt ansvar for at begynde at føre en optegnelse om „mit rige".
Optegnelser er vigtige i alle Guds riger – kirken, dens enheder og især de enkelte familier. Tidligt i denne uddeling følte Joseph Smith betydningen af at føre optegnelser: „Efter bøn af præsident Joseph Smith, jun., sagde denne, om vi tålmodigt ville høre efter, at han kunne forelægge rådet en sag af stor vigtighed. Han havde af erfaring lært noget, som altid beredte ham stor sorg, når han tænkte derpå. Hvis jeg i dag havde haft skriftligt i min besiddelse enhver beslutning, som vi har taget angående vigtige lærepunkter og pligter fra dette værks begyndelse, ville jeg afgjort ikke skille mig af med dem for penge. Men vi har forsømt at føre optegnelser over disse ting, måske fordi vi troede, at de sidenhen ikke ville være af nogen værdi for os." *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* siderne 83-84)
Kirken har som helhed et klart behov for optegnelser om rigets værk. Om føring af optegnelser af vore individuelle riger, skrev ældste John A. Widtsoe:
„Sådan som jeg ser det, bør der i hver eneste familie føres en optegnelse om den umiddelbare familie: faderen, bedstefaderen, oldefaderen – i det mindste dem, vi har erindring om. Den optegnelse bør være en bog, der er kendt og benyttet i familiekredsen. Og når et barn vokser op og starter sin egen familie, er noget af det første, det unge par bør tage med sig, deres familiers optegnelser, som da udstrækkes til også at omfatte dem selv, som tiden går. Det spiller ingen rolle, om der bliver tale om duplikering. Der er styrke og inspiration og glæde ved at have en sådan optegnelse ved hånden, hvor man kan læse historien om sine forfædre, deres navne, de tider, hvori de levede og noget om deres tilværelse, og hvad de opnåede. Enhver af os har individuelt ansvaret for at føre optegnelser, og vi bør påtage os det." (*Church News,* 3. okt. 1942)
Sådanne optegnelser, som ældste Widtsoe nævner samstemmende med andre af Herrens tjenere, kan, i hænderne på vise forældre, blive yderst effektive hjælpemidler til at belære deres børn og børnebørn. Men hvilke slags optegnelser bør føres og på hvilken måde?
De fleste af os har hørt noget om at før optegnelser vedrørende personlig historie, familiehistorie, mindebøger, personlige dagbøger, optegnelser over hellige oplevelser, økonomiske optegnelser osv. Listen synes at være temmelig

overvældende, indtil man sætter dem i det rette perspektiv.
1. Præsident Spencer W. Kimball har overfor kirkens unge fremhævet vigtigheden af at føre dagbog. Efter omhyggeligt at have forklaret, hvad en dagbog bør indeholde, opsummerer han det på denne måde:
„Få fat på en notesbog, mine unge venner, en dagbog, der vil vare evingelig, og måske vil englene citere fra den i al evighed. Begynd i dag og skriv i den, hvad I foretager jer, jeres inderste tanker, det I når, og det, som I ikke når. Skriv om jeres kammerater og jeres sejre, jeres indtryk og jeres vidnesbyrd. Husk, at Frelseren irettesatte dem, som undlod at nedskrive vigtige begivenheder.“ (Se 3. Nephi 23:7-137)
2. Det er bare een af adskillige påmindelser, vi har fået fornylig om at føre optegnelser over vores tilværelse. I stavskonferencerne i første halvdel af 1976 blev betydningen af at forberede og føre endnu en slags optegnelser fremhævet — nemlig en personlig historie. Mange af os har prøvet at finde nedskrevet materiale om vore forældre, bedsteforældre, oldeforældre og så videre. I almindelighed gælder det, at jo tidligere generationen levede, des mindre oplysninger kan vi finde om dem. Vil vore efterkommere komme ud for de samme skuffelser, som vi har oplevet, når de leder efter oplysninger om vor tilværelse?“ (Den fulde tekst af præsident Kimballs bemærkninger følger i juninummeret.)
Ønsker vi, at vore efterkommere skal gøre de samme fejl, som vi har gjort? Eller ønsker vi, at de skal kende de vidnesbyrd, vi har om evangeliet, og hvilke oplevelser der gav os disse vidnesbyrd?
Vi har allerede mange af de oplysninger, der er brug for til at påbegynde vores personlige historie. Vi har sikkert en eller anden form for personlig dagbog eller noteringskalender, en skreven historie eller biografi, der tidligere er samlet, scrapbøger, fotografier, båndoptagelser over aktiviteter i kirken, breve og meget, meget andet. Nu er vi allesammen blevet bedt om at organisere dette materiale og skrive en historie om vort liv, der opsummerer alle de betydningsfulde begivenheder i vort hidtidige liv og især de begivenheder, der kan være nyttige at have beretninger om ved belæringer af vore efterkommere. Når nedskrivningen af denne personlige historie er færdiggjort til dato, behøver vi herefter kun at gennemgå og ajourføre den regelmæssigt, hvilket måske vil sige hvert andet eller tredie år.
I nogle tilfælde vil det måske være lettere at optage en personlig historie på bånd snarere end at nedskrive den, fordi nogle mennesker er ikke gode til at skrive. Måske kan så et af børnene, ægtefællen eller en anden senere afskrive den.
Jeg har fundet ud af, at en af mine mest effektive måder at huske de begivenheder, jeg ønsker skal med i min personlige historie, er altid i en to eller tre ugers periode at medføre nogle kartotekskort. På hvert af disse kort har jeg øverst skrevet mine livsår, ét årstal på hvert kort. Når jeg kommer i tanker om en eller anden oplevelse, skriver jeg den på det pågældende kort, som en påmindelse om begivenheden. Somme tider kan jeg ikke nøjagtigt huske, hvilket år det skete, og så skriver jeg dem på særlige kort med overskrifter som f. Eks. „før skolen“, „underskolen“, „mellenmskolen“, „studietid“, osv. Kortene danner grundlag for udskrivningen af min personlige historie.
Efterhånden som familierne kommer i gang med deres genealogiske arbejde og lærer deres forfædre at kende, vil de ofte ønske at samle og nedskrive disse forfædres opkopiere dem til deres egne optegnelser, men selve indsamlingen af materialer gøres i fællesskab.
3. I mange år har vi hørt om mindebogen som en familiehistorie. Alligevel har vægten været lagt på at føre stamtavler, familiegruppeoptegnelser og personlige optegnelser i den bog. Selvom alle disse optegnelser er vigtige for udførelsen af det genealogiske arbejde og for aflevering af navne til udførelse af tempelarbejde, så er det ikke alene det, der i gamle dage var ment med udtrykket „mindebog“.
I Moses 6:5-6 læser vi:
„Og en mindebog blev ført, hvori der blev nedskrevet på Adams sprog; thi så mange, som påkaldte Gud, blev det givet at skrive ved inspirationens ånd.
Og de lærte deres børn at læse og skrive, thi de havde et sprog, som var rent og uforfalsket.“
Da de, der „påkaldte Gud“, på Adams tid, lærte børnene at læse og skrive, er det sandsynligt at de ville bruge det der var skrevet „ved inspirationens ånd“ til at udføre denne opgave. Det ser ud til at skemaer og formularer alene ikke har været nok. Der må have været mere i den mindebog, end vi i vor tid anbringer deri.
Vi burde som en del af vores familieoptegnelser have en beretning om Guds handlemåde med hvert enkelt medlem af vores familie, skrevet „ved inspirationens ånd“. Forestil jer hvilken betydning det vil have på vore familiemedlemmer, hvis vi lærer dem de storslåede evangeliske principper om åbenbaring, tiende, faste, bøn osv. ud fra personlige familieoplevelser, idet vi benytter dem som et andet vidne om de sandheder, der findes i standardværkerne. Forestil jer også de mange gange disse hellige familieoptegnelser vil blive benyttet ved familiehjemmeaftener og andre lejligheder til belæring for at personliggøre de evangeliske sandheder.
Vores nuværende familie har en ringbog i A-4 format, hvori vi opbevarer optegnelser om vor families medlemmers hellige oplevelser. Deri har vi f. eks.
1. Kopier af de patriarkalske velsignelser for hvert enkelt medlem af familien, som har modtaget en sådan.
2. Opsummeringer af velsignelser givet ved indsættelse af forskellige stillinger i kirken.
3. Opsummeringer af særlige velsignelser givet ved sygdom eller andre lejigheder.
4. Opsummeringer af velsignelser givet som en del af velsignelser af et barn, bekræftelse eller ordinering til præstedømmet.
5. De indtryk, hvert enkelt familiemedlem modtog ved dåb eller andre vigtige begivenheder i den pågældendes liv.
6. Vore vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium.
7. Andre optegnelser om oplevelser, vi ønsker at huske som noget helligt.
Denne ringbog og dens indhold kendes og er elsket af alle vore børn, og de læser ofte i den. Vi bruger den også, når som helst vi føler et behov for det ved vore familiehjemme-

aftener. For eksempel var vores datter Kerrie i efteråret ved at forberede sig på at skulle døbes, og da var det mest effektive hjælpemiddel i belæringen om det, der forventedes af hende, de oplevelser og erfaringer, som hendes ældste søster Jamie havde nedskrevet tre og et halvt år tidligere. De indtryk, som Jamie havde motaget, inspirerede også Kerrie til at nedskrive sine følelser, da hun blev døbt.

Da jeg blev indsat som medlem af højrådet, gav vores stavspræsident, Clarence D. Samuelson, mig en ganske særlig velsignelse. Så snart det var praktisk muligt, safte min kone og jeg os og nedskrev så meget, som vi kunne huske af velsignelsen. Som tiden er gået, er de løfter, der blev givet mig af stavspræsidenten, blevet husket, og mange af dem opfyldt.

Fotografier, scrapbøger, håndarbejde, møbler og andre klenodier kan være vigtige påmindelser om hellige begivenheder i vor egen tilværelse eller deres, som har levet før os. Hvis de bibringer os erindringer, som bør holdes i ære, bør de også være en del af vore familieoptegnelser.

Der er mange forskellige måder at føre optegnelser, og adskillige forskellige slags optegnelser.

Men de er ikke så overvældende, når man tager i betragtning, at Herren gennem sine profeter har befalet os at føre optegnelser over de vigtige begivenheder i tilværelsen. Og han lod profeterne i Mormons Bog sætte eksemplet for førelse af optegnelser, og det gælder især Nephi, for i 1. Nephi 9:2—4 læser vi:

„Og som jeg før har sagt om disse plader, se, det er ikke de plader, hvorpå jeg skriver en fuldstændig beretning om mit folks historie;

Jeg har ikke desto mindre fået befaling af Herren til at lave disse plader i den specielle hensigt, at der skulle graveres en beretning på dem om mit folks religiøse virksomhed.

På de andre plader skulle der skrives en beretning om kongernes regering og om mit folks krige og uroligheder; derfor skal disse plader hovedsageligt handle om den religiøse virksomhed, og de andre plader er for størstedelen om kongernes regering, om krigene og urolighederne blandt mit folk."

Hvis vi kunne betragte vore optegnelser over åndelige oplevelser, sådan som Nephi gjorde med sine små plader og sammenligne alle de andre optegnelser, vi har fået befaling om at føre, med Nephis store plader, havde vi et perspektiv, der ville gøre det muligt for os at træffe vise beslutninger med hensyn til, hvad hver enkelt af de optegnelser, vi er blevet bedt om at føre, bør indeholde.

Som overhoveder for vor familier bør vi overveje dette, både når vi skal beslutte os til, hvilke og hvordan optegnelserne for vort rige skal føres:

1. Hvad er mest vigtigt for mine efterkommere?
2. Hvilken form vil gøre mest indtryk på mine efterkommere med hensyn til betydningen af denne optegnelse for deres tilværelse?
3. Hvilke personlige begrænsninger må jeg tage hensyn til ved udarbejdelsen af en sådan optegnelse?
4. Da mit rige er en miniature-udgave af Guds rige, hvor nær kan jeg komme til at efterligne hans måde at føre optegnelser på?
5. Hvad ønsker Herren, at jeg skal gøre?

Det forekommer mig usandsynligt, at vor himmelske Fader ikke har optegnelser over sit riges begyndelse. Og jeg er sikker på, at jeg ønsker at have en optegnelse til mine efterkommere i dette liv og i evigheden, hvori jeg kan fortælle dem om begyndelsen til mit rige.

De rigtige kanaler for åbenbaring

Det har nogen gange været sørgeligt at se respekterede medlemmer af Kirken, mennesker som skulle vide bedre, lade sig blive redskaber for forførende ånder. Sådanne mennesker synes, i hvert tilfælde for øjeblikket, at have mistet blikket for den kendsgerning, at Herren har oprettet Præstedømmet i dets fylde på jorden og det ved direkte åbenbaring og befaling fra himmelen; at Han har indstiftet en orden eller regering, der er mere kvalificeret, og som er menneskets visdom og forståelse overlegen, ja, så meget, at det synes umuligt for det menneskelige sind at fatte det Hellige Præstedømmes skønhed, magt og natur uden bistand fra Guds Ånd. Det forekommer menneskene vanskeligt at fatte Præstedømmets måde at virke på, dets retsmæssige myndighed, dets åndelige omfang og kraft; og alligevel er det let at forstå ved Åndens lys, men forstår man det ikke, bedrages man let af de forførende ånder, der er udbredt i verden. Man ledes til at tro, at et eller andet er forkert, og det næste der hænder er, at man får sig selv til at tro, at man er udvalgt til at sætte tingene på plads. Det er meget uheldigt for et menneske at blive fanget i denne snare.

Der er ikke nogen som helst der skulle udråbe sig som åbenbarer, profet, seer eller inspireret mand, og give åbenbaring til Kirkens ledelse eller foregive at give Kirkens præsiderende autoriteter i nogen del af verden befaling, allermindst i Zions midte hvor Præstedømmets organisationer er omtrent fuldkomme. Det er hver enkelts ret at blive inspireret og modtage tilkendegivelser fra Helligånden til deres personlige vejledning for at styrke deres tro og for at blive opmuntret i retfærdighedens værk, og til at være trofaste og være opmærksomme på og holde de bud, som Gud har givet dem. Det er enhver mands og kvindes privilegium at modtage åbenbaring i denne udstrækning, men ikke videre. I det øjeblik en person påberåber sig retten til at lede og befale eller sidde til doms over sine brødre, særlig over dem som præsiderer, bør han øjeblikkelig standses, ellers vil resultatet blive strid, splittelse og forvirring. Enhver mand og kvinde i denne Kirke burde vide bedre end at give efter for en sådan ånd; i det øjeblik en sådan følelse kommer frem i dem, bør de drive den bort, da det er i direkte modstrid med Præstedømmets orden og dette værks ånd. Vi kan ikke antage andet som autoritativt end det, som kommer direkte gennem den udpegede kanal, Præstedømmets indstiftede organisationer, hvilket er den kanal, som Gud har udpeget til at bekendtgøre sin vilje og sit sind for verden.

(Fra Joseph F. Smith; Evangeliets lærdomme, 1970)

Mormondagbøger

Hun var den mor, jeg aldrig havde kendt

Af Wanda West Badger

Min mor døde, da jeg kun var seks år gammel, og længslen efter at lære hende at kende har altid pint mig, især i mine ungpigedage. Jeg ville så gerne kende til hendes aktiviteter, hendes omgangskreds, hendes tøj, om hun underviste i søndagsskolen (det gjorde jeg på det tidspunkt). Så da jeg var 18 år gammel, lavede jeg en bog og helligede den min tilkommende attenårige datter, så hun kunne komme til at vide noget om min tilværelse.

Og så flere år efter at jeg var blevet gift, gav min mors far mig en lille notesbog, han havde fundet. Det var en dagbog over 5 måneder, som min mor havde ført, begyndende med hendes high-school eksamen i 1917. Hvor var jeg dog begejstret over endelig at kunne læse hendes egne tanker og følelser, i stedet for som hidtil at få dem på anden hånd. Jeg fandt ud af, hvad hun brugte det meste af sin dagligdag til: at vaske og skure og lave mad for sin familie, idet hendes egen mor var død to år tidligere.

Men hun fandt også tid til andet: i løbet af fem måneder var hun 24 gange i biografen! Jeg læste om hendes omgangskreds, om hendes begejstring for at tage til det gamle Saltair (bade og forlystelsesetablissement) ved bredden af Saltsøen, over at spadsere gennem Liberty Park i Salt Lake City søndag eftermiddag, og om hvordan hun trofast hver uge underviste i sin søndagsskoleklasse.

Og så i efteråret 1975 kom der med en fætter fra Californien et fotografialbum, som havde tilhørt min mors søster, indeholdende flere snese fotografier af min mor. Mit hjertes inderste ønsker var dermed opfyldt. Hun smilede altid — et strålende smil. Og hendes tøj! Fløjlsskørter, bluser med pyntebånd, store bredskyggede hatte, overdådigt pyntede med blomster.

Med disse billeder for øje og i stand til at læse, hvad hun skrev, føler jeg mig nært knyttet til min mor. Når jeg skal møde hende igen, vil hun ikke være en fremmed.





Da bedstefar skænkede sig selv

Af Bruce Lyman Bishop

Albert Lyman og hans far vågnede og opdagede, at deres heste var løbet bort i nattens mørke. Deres kvæg græssede i et isoleret område omkring 150 km fra den nærmeste by. De havde ikke forråd nok til at kunne klare sig, mens de til fods begav sig hjemad – de måtte enten finde deres heste eller dø derude.

Da Albert var ung og den sundeste af de to, tog han afsted for at finde de bortløbne heste. Han fulgte de spor, han kunne finde halvanden dag i udørkenen. Halsen snøredes ind af mangel på vand. Musklerne værkede af den stadige vandring. Hans lasede mokkasiner klistredes til fødderne med det størknede blod.

Han var helt udmattet. Han var skuffet, og han bestemte sig til at vende tilbage, selv om det var tomhændet.

Så forestillede han sig sin fars stemme: „Fortsæt min søn," hørte han sin far sige. „Hvad er en mand andet end en dreng, som kan gøre mandige ting? Hvis du kommer tilbage, vil det bestemt være en fiasko; hvis du fortsætter, vil du gøre dit bedste, og virkelige mænd kan ikke gøre mere."

Denne mands dagbøger gav os en endnu dybere indsigt i hans vidunderlige karakteregenskaber. Jeg har hørt hans egne børn sige, at de ikke havde nogen ide om at han havde lidt så meget, at han havde haft så store oplevelser, eller at han var et så stort menneske, før de læste hans dagbøger. Han har forklaret evangeliets principper for mig ved hjælp af sine dagbøger. Han udtrykte på en så smuk måde sin kærlighed til sin far, at jeg for min part også føler stor kærlighed til min oldefar, som jeg aldrig nogensinde har mødt.

Så Albert fortsatte jagten på hestene, hvert skridt var en stærk smerte — men den aften fandt han dem.

Da han kom tilbage til lejren, ridende på den ene hest med den anden i reb, stod hans far på en klippe nær sporet på udkik efter ham. Da Albert kom nærmere, lod han sig glide ned fra klippen. Han betragtede Alberts blodige fødder og vogtede intenst drengens udpinte ansigt, mens han fortalte sin historie om sin to-dages søgen.

Så hjalp den ældre mand Albert ned fra hesten og bar ham i sine arme til en afsats på klippen, da han var klar over, at det ville gøre ondt, hvis hans fødder kom til at røre jorden. Albert glemte aldrig, hvad hans far sagde: „Måden hvorpå du har bragt disse heste tilbage, er mere værd for mig end alle de køer, jeg har drevet over Clay Hill."

Albert R. Lyman var min bedstefar. Jeg ved, hvad hans far sagde til ham den dag, for bedstefar skrev det i sin dagbog. Han begyndte at føre dagbog, da han var tretten år. Hans sidste indførsel blev foretaget få dage, før han døde, 93 år gammel.

Da bedstefar endnu levede, var hans besøg en fest med historiefortælling, sang, bøn og vidnesbyrd. Han kom til Salt Lake City fra Blanding i Utah, og der kom snart et blink i øjet hos ham ved synet af alle hans glade børnebørn. Han fortalte os om indianske helte og rå lovløse, om pionerer, som bad om hjælp til at finde en bortkommen pige på en skrænt I San Juan; om hans kærlighed til sine forældre og sin kærlighed til Herren og hans evangelium.

Men efter hans død bragte hans dagbøger os endnu længere ind i denne vidunderlige mands karakter. Jeg har hørt hans egne børn, efter at have læst hans dagbøger, sige at de ingen idé havde om, at han led så meget; at han havde haft så mange bevægende oplevelser, eller at han var så storslået et menneske. Han har forklaret mig de evangeliske principper gennem sine dagbøger. Han har givet udtryk for sin store kærlighed til sin far så smukt, at jeg opdagede at også jeg elsker min oldefar, som jeg aldrig har set.

Og han skrev altid lige ud af hjertet. Han var en stærk mand – for ham var katastrofer kun noget, der skulle overvindes. Han skrev: „Vi har større grund til at sørge over, at vi ikke lærer af vore lidelser, end vi har grund til at sørge, fordi vi lider. Lidelser, fattigdom, skuffelse og slid og slæb vil forsvinde, men deres indvirken for godt eller ondt vil blive tilbage."

Den tro blev stillet på den yderste prøve i hans liv, da hans 8-årige søn døde efter en ulykke. Ved mange begravelser har bedstefar „båret vidnesbyrd om sjælens udødelighed og tilbudt den trøst, som vidnesbyrd giver". Men bedstefar vidste, at nogle mennesker troede, han ville føle anderledes, hvis det var ham, det gik ud over. På grund af folks tvivl, „havde jeg lovet mig selv, at når og hvis jeg fik anledning til at sørge, ville jeg stadig bære det vidensbyrd (offentligt), så de kunn se, at det virkelig var sådan, som jeg havde sagt".

Men til trods for hans kundskab om den evangeliske plan sagde han alligevel efter sønnens død: „Jeg sørgede af hele min sjæl, jeg kunne næsten ikke tale af bare sorg. Jeg ønskede kun at græde."

Ved begravelsen kæmpede han sig gennem den vanskelige begyndelse af sin smertefulde tale. Men derpå „kom beroligende tillid over mig, og jeg erklærede virkeligheden af åndeverdenen, menneskets sikre udødelighed, og Herrens usvigelige formål med alle hans børns forehavender. Den ubetingede fasthed, hvormed jeg var i stand til at tale, løftede mig midlertidig over sorgen til glæde".

Hans ubetingede fasthed, hans kærlighed til sin familie, hans hengivenhed overfor Frelseren — altsammen nedfældet i dagbogen — har ofte også trøstet os, løftet os fra sorg til glæde, fra frygt til tro. Længe efter hans død har hans hånd ledet os gennem stier, som han havde fundet mange år tidligere, stier, han fandt og fulgte til deres lykkelige ende.

Før sin død fortalte han os, at hans afrejse ind i den næste verden ville bringe ham glæde, fordi han vidste, at hans far ville vente på ham dér, for at lægge armene om ham og græde af glæde med ham over deres fælles kærlighed til evangeliet.

Og så sagde bedstefar: „Og jeg vil være dér for at mødes med *jer,* for at sørge for, at vi får den samme glade genforening, når I forlade denne veden."

Og hvis jeg, når jeg træffer ham dér, er værdig til at komme ind i Faderens rige, vil det til dels være på grund af bedstefars vejledning, efterladt af ham gennem blæk og papir — en rig arv, som vi **kan** tage med os, når vor time kommer til at forlade denne verden.

Udarbejdelse af en personlig historie

Af ældste Boyd K. Packer – De tolvs Råd

Af en eller anden grund synes der at herske den opfattelse, at genealogisk arbejde er noget, man enten ignorerer eller helt og alene opsluges af. Men genealogisk arbejde er et af ansvarene for enhver sidste dages hellig. Og vi kan udføre det med held samtidig med alle de andre kaldelser og opgaver, der påhviler os.

I tror på opstandelsen. I må vide, at dåb for én der er død, er nøjagtig lige så vigtig som dåb for én, der er levende. Der er ingen forskel på betydningen af den. En efter en skal døbes. De skal døbes her, eller en anden må døbes for dem her på jorden.

Hele Det nye Testamente centrerer om Herrens opstandelse. Budskabet er, at *alle* vil opstå. Ethvert skriftsted og enhver motivation, der drejer sig om missionærarbejde hentyder til ordinanse-arbejde for de døde.

Der er en måde, hvorpå det kan gøres. Og der er et sted at begynde. Du kan begynde med *dig selv*. Med hvem du er, og hvad du har lige nu. Det er et spørgsmål om at få begyndt. Hvis du ikke ved, hvilke optegnelser, du skal have fat i, og hvordan du får fat i dem, så begynd med det, du allerede har. Det varer i virkeligheden ikke ret længe at skrive beretningen om dig selv, og det vil blive nøjagtigt, fordi du selv har samlet disse optegnelser.

Når først du er begyndt på dette projekt, vil meget interessant og inspirerende ske.

For mange år siden besluttede min kone og jeg, at vi ville have vores optegnelser i orden. Men under presset af opgaver i kirken med rejser rundt om i verden sammen med ansvaret for vores store familie og et hjem, der skulle holdes i stand både inde og ude, var der bare ikke nok tid. Vi var rastløse og besluttede endelig, at vi var nødt til at udnytte dagene bedre.

Så vi startede i julehelligdagene, hvor vi havde lidt ekstra tid. Og da vi så efter helligdagene kom ind i en mere almindelig rutine, vænnede vi os til at stå en time eller to tidligere op hver dag.

Vi samlede alt, hvad vi havde sammen og i løbet af nogle få uger var vi forbløffede over, hvad vi var i stand til at udføre. Det mest forbløffende var imidlertid den kendsgerning, at vi begyndte at få oplevelser, der fortalte os, at vi på en eller anden måde blev vejledt og at der var nogle bag sløret, som var interesseret i, hvad vi foretog os. Brikkerne begyndte at falde på plads.

Når vi rejste omkring i kirken og særligt var opmærksomme på dette emne, dukkede mange vidnesbyrd op. Andre, som er i færd med at samle deres optegnelser, har lignende oplevelser. Det var, som om Herren ventede på, at vi skulle begynde.

Vi fandt billeder, optegnelser og historier, som vi i lang tid ikke havde kunnet finde. Det var ligesom om de kom til os alt for let. Men desuden dukkede meget op, som vi ikke havde anet eksisterede. Vi begyndte personligt at lære, at denne efterforskning af vore familier er et inspireret arbejde. Vi fik lært, at inspiration kommer til dem, som går i gang med arbejdet. Det er blot et spørgsmål om at få begyndt.

Efter at vi først var begyndt, fandt vi tid til det. På en eller anden måde blev vi i stand til ogsa at fortsætte alle vore andre opgaver. Der syntes at komme forøget inspiration i tilværelsen på grund dette arbejde.

Men vi må beslutte os, og Herren vil ikke begrænse vores handelfrihed. Hvis vi ønsker et vidnesbyrd om genealogi og tempel-arbejde, så må vi gøre noget ved det.

Herren vi velsigne jer, når først I begynder dette arbejde. Det har været meget tydeligt for os. Siden vi besluttede at starte dér, hvor vi var, med det, som vi havde, er meget blevet åbnet for os. Vi er langt fra endnu blevet eksperter i genealogisk forskning. Vi er imidlertid hengivne over for vores familie. Og det er mit vidnesbyrd, at hvis vi begynder, hvor vi er, enhver med sig selv, med de optegnelser, som vi har, og begynder at bringe dem i orden, vil brikkerne falde på plads, som de skal.



Modets øjeblikke



Af Keith Christensen

Den 11-årige John boede i Rotterdam, da Joseph F. Smith, som var kirkens præsident, kom ovre fra Amerika for at besøge de hellige i Europa.

Nogle få år tidligere var John blevet blind på grund af en smertefuld øjensygdom. Aftenen før præsident Smith skulle komme til Rotterdam talte John ophidset med sin mor om profeten.

„Mor, hvis du vil ta' mig med til mødet og få profeten til at se mig i øjnene, så ved jeg, at jeg vil komme til at se igen," sagde han til hende.

„Vi vil tage afsted sammen," lovede Johns mor. „Men præsident Smith vil måske have for travlt til at tale med dig."

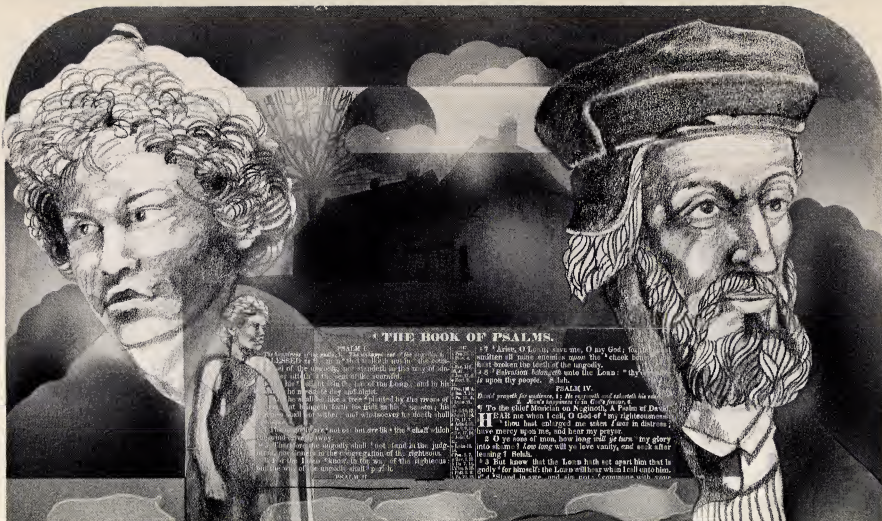
Næste dag samledes hundredvis af hellige for at høre præsident Smith.

John var begejstret over at høre profetens stemme, selvom han ikke kunne forstå engelsk. Alle ventede ivrigt på, at oversætteren skulle fortælle dem, hvad han sagde. Efter mødet hilste præsident Smith på mange af de tilstedeværende.

Mens John ventede sammen med sin mor på at skulle hilse på profeten, følte han sig overbevist om, at præsident Smith ville se ham ind i øjnene. Så kom øjeblikket, da præsidentens milde stemme hilste på John, mens han gav ham et varmt håndtryk.

Præsident Smith tog forsigtigt bandagen fra Johns smertende øjne og så ind i dem. Og idet han lagde hånden på drengens hoved, lovede profeten, at Herren ville velsigne ham.

Da John og hans mor kom hjem, gjorde hans øjne ikke længere ondt. Tillidsfuldt tog de bandagen af. Han kunne se! De græd af lykke og takkede vor himmelske Fader for Guds sande profets helbredende magt.



Et skridt fremad

Af Nancy M. Armstrong / Illustreret af Vraig Fetzer

Dagen forekom lang for Tom, da han utålmodigt gennede svinene sammen og hen imod skuret nær ved staldene. Da han fik lov at være svinehyrde, var han lykkelig over det, for han syntes, det var tegn på, at han nu var ved at blive stor, men det varede ikke længe, før han fandt ud af, at det ofte var et ensomt arbejde at have.

Til at begynde med fornøjede han sig med dejlige dagdrømme om at blive ridder og udføre strålende bedrifter, der kunne gøre ham til helt. Men han var blevet træt af drømme, som han vidste aldrig ville gå i opfyldelse.

Han var livegen (d. v. s. han var stavnsbunden uden tilladelse til at flytte fra den egn, hvor han boede og altså helt afhængig af den stedlige herremand. O. A.), ligesom hans far havde været ved sin død. Tom hørte til præstegårdens tilliggender (landområder) i landsbyen Lutterworth, hvor han skulle forblive, indtil han døde, medmindre hans „ejer" frigav ham.

Varmen i stalden føltes dejlig, idet Tom åbnede for at hente frisk halm til svinene. Idet han gik forbi malkepigen, som var i færd med at malke, sagde han: „Gi'r du ikke en slurk, jeg er ved at dø af tørst?"

„Luk munden op," lo malkepigen og sprøjtede mælk ind i Toms mund, indtil den drev ned over hans skjorte.

„Hold op med jeres pjank — sådan at spilde den gode mælk — eller jeg skal komme efter jer," råbte forkarlen, der var i gang med at strigle en hest.

Tom lagde mærke til, at den hest, som Jack, forkarlen, arbejdede med, ikke var en, der hørte til i præstegårdens stald. „Hvem er kommet på den fremmede hest?" spurgte han.

„Herren, mr Wycliff i egen person," svarede Jack. „Du må hellere opføre dig ordentligt, for Mester siger, at han vil blive her dennegang. Og de andre, der er med ham, bliver i nat. Skynd dig nu, Tom, din mor har brug for dig i køkkenet til at dreje spiddet med kød over ilden."

Tom sukkede og fyldte en kurv med halm og bar den ud til svinene. *Der vil blive meget mere arbejde her, når mr Wycliff er her hele tiden,* tænkte han. *Hvorfor er han ikke blevet i Oxford, hvor han har undervist?*

Herlige dufte og en dejlig varme fra ilden slog Tom i møde, da han åbnede køkkendøren. „Jeg er glad for, at du kom Tom," sagde hans mor, som havde ansvaret for køkkenet.

„Vær nu en god dreng og drej spiddet. Det er for tungt for Hannah, og desuden skal jeg bruge hende til at lave disse postejer."
Det varede ikke længe, før Tom syntes, han var ved at blive stegt ligesom kyllingerne på spiddet. Hans arme værkede, og maven knurrede. Han håbede, at der ville være rigeligt tilbage, når Mester og hans gæster havde spist.
Toms mor anbragte kyllingerne på et træfad nær ved skorstenen, for at de kunne holde sig varme, og sagde: „Tom, du kommer til at hjælpe opvarterne med at bære maden op og servere den."
„Har Mester forladt skolen for bestandigt?" spurgte Tom.
„Han er blevet fyret," svarede hans mor hviskende. „Jack siger, at det er, fordi hans ideer med hensyn til religion er forkerte — men sådan er det ikke. Jeg har hørt, at han bare ønsker et fjerne det mystiske i religionen, så almindelige mennesker som os kan forstå evangeliet."
Nogle timer senere, da Tom sad ved køkkenbordet og fik sin aftensmad, tumlede hans hjerne stadig med det, han havde hørt deroppe. „Mor, vil du tro, at Mester er ved at forandre Bibelen fra latin til engelsk? Han kalder det at oversætte. De andre herrer skal hjælpe ham. Jeg vil aldrig glemme det, som Mester sagde: ‚At frelse en bondes sjæl er lige så vigtig som at frelse en konges sjæl.'"
„Det er sandt, men jeg har aldrig hørt det sagt så smukt før. Jeg tror, at vi alle er lige i Guds øjne, men her blandt menneskene er vi ikke lige," svarede hans mor.
Tom rakte ud efter en kyllingevinge. „Men hvad nytte er det til at lave Bibelen om til engelsk, når de fleste af os ikke kan læse?"
„Åh jo, der er da mange englændere, som kan læse," svarede hans mor. „Måske kan vi få den læst for os?"
„Tror du, at jeg engang kan lære selv at læse den?" spurgte Tom.
„Næ min dreng, det er jeg bange for, du ikke kan komme til," sagde hun trist.
Hurtigt fyldte skuffelsens tårer Toms øjne, og han skyndte sig ud af værelset.
Da han næste morgen skulle til at tænde op i kaminen i mr Wycliffs bibliotek, stod den lærde herre allerede ved sin høje, skrå skrivepult, iklædt en sort kappe. Tom kunne høre pennens skratten på pergamentet, men Mester syntes ikke at være klar over, at drengen var i værelset.
Nogle få morgener senere fandt Tom biblioteket tomt, da han ankom før daggry for at tænde op. Efter at have lagt sin favnfuld brænde i kaminen, tændte han de levende lys ved siden af skrivepulten. Han løftede det ene lys en smule, så han kunne se skriften på et stort ark pergament. For Tom var det altsammen bare sorte mærker på hvidt papir, men han glædede sig over at se dem, fordi han vidste, at det var ord. Pludselig lyste ordet *Jesus* op blandt alle de andre.



Han havde tit set det hugget i sten på foden af den statue af Kristus i kirken.
Han lagde mærke til nogle afrevne stumper pergament på gulvet. Efter at have sat lyset tilbage i holderen, samlede han stumperne sammen. Så gik han hen til ildstedet og rodede op i asken, indtil han fandt et lille stykke brændt træ og skyndte sig så tilbage til pulten. Med store anstrengelser prøvede han gang på gang at kopiere ordet *Jesus* på et stykke pergament. Et stort smil lyste op i hans ansigt, da han endelig fik ordet til næsten at ligne det, han havde kopieret. Tom var så opslugt af, hvad han gjorde, at han ikke hørte Mester komme ind i værelset, og han var ved at springe i luften, da en rolig stemme ved hans skulder sagde: „Du efterligner godt, min søn."
Toms kinder blev dybtrøde, da han snurrede rundt og stammede: „Jeg —jeg er ked af det, nu skal jeg straks få tændt op."
Han gik hen mod ildstedet, men mr Wycliff tog ham i armen.
„Hvad hedder du, dreng?"
„Tom Brinton, Mester."
„Du kan ikke skrive, vel?"

„Nej, Mester, jeg prøvede bare at efterligne et ord."
„Kan du læse?"
„Nej, Mester."
Den gamle mand bøjede sig ned og så ind i Toms bedrøvede øjne. „Du vil meget gerne lære begge dele ikke?"
Tom så op og lige ind i de venlige, grå øjne: „Jo det ville jeg frygtelig gerne, Mester. Men jeg er bare svinehyrde. Svinene venter på, at jeg skal føre dem ud i skoven, og forkarlen slår mig, hvis jeg er for sent på den."
„Jeg vil gå med dig og sige til forkarlen, at han må finde sig en anden svinehyrde. I dag skal du begynde at lære at læse og skrive i landsbyskolen. Jeg får brug for mange drenge og mændt til at lave kopier af Bibelen, og du har talent for det."
Tom havde svært ved at synke. „De mener, Mester, at De vil lade mig at afskrive de ord, som Gud har talt, hvis jeg lærer at læse og skrive?" spurgte han, idet han ikke kunne tro sin egen lykke.
„Ja, min dreng. Folk spørger allerede efter bøger. En ivrig englænder besøgte mig igår. Da han ikke havde nogle penge, tilbød han mig et læs hø for blot nogle få sider. Vi vil aldrig blive i stand til at lave bøger nok til alle, som ønsker dem. For ser du, det tager mig en hel dag at afskrive en enklet side. Men jeg må sige dig, Tom, at arbejdet kan blive farligt. Mange præster synes ikke, der er behov for, at folk skal kunne læse Bibelen, og mener at kun præster kan forklare hellige ting. Men jeg tror, at det er alle menneskers ret selv at læse Guds ord."
Lykkelige dage, uger og måneder gik hurtigt for Tom, for hans tid var fuld af bøger og tavler og kridt. Tilsidst lærte han at skrive på pergament med pen og blæk. Mr Wycliff fik den store sal i præstegården lavet om til skrivesal ligesom dem i klostrene. Drengene fra skolen havde hver sin høje skrivepult.
Ved juletid var præstegården festligt pyntet med misteltén



og kristtjørn. Juleaften blev jule-brændeknuden efer gammel skik båret ind i det store bibliotek under afsyngelsen af julesalmer. Foran den knitrende ild læste mr Wycliff juleevangeliet for alle tjenestefolkene. Det var første gang, de havde hørt det læst på engelsk, og dets skønhed holdt dem alle tryllebundet. Efter at de havde fået ristede æbler, kastanjer, marcipan og pizzaer, takkede de mr Wycliff og drog hjem til deres egne hytter.

Tom blev tilbage og ryddede op i værelset. „Sæt dig ved ilden, min dreng," sagde mr Wycliff. „Jeg vil gerne snakke lidt med dig."

Tom satte sig på en taburet. Mester tog et stykke pergament frem fra sin pult. „Min dreng, du ved, at jeg allerede to gange er blevet forhørt på grund af min tro. Det var kun, fordi folk i almindelighed lavede så megen tumulter ved forhørene i London, at jeg fik lov at gå fri. Nu er der ved at blive mere ballade over det, som vi gør. Præsterne skriger højt om, at det er gudsbespotteligt at lade almindelige mennesker læse de hellige skrifter på engelsk. De siger, at den hellige bog ikke er for uvidende mennesker. I dag er kirken fuld af velstand og gridskhed. Jeg ønsker, at folk skal vende tilbage til det enkle liv og den enkle tro, som de første kristne havde, som kendte vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Men hvordan kan folk kende Kristus, medmindre de har en Bibel, som de kan læse og få læst højt for sig på et sprog, som de forstår?"

Mr Wycliff sukkede dybt og rakte så Tom et stykke pergament. „Min julegave til dig og din mor," sagde han.

Tom gjorde store øjne af forbavselse, da han læste dokumentet. Det var skrevet af en lovkyndig og var forsynet med mr Wycliffs segl og aftryk af hans signetring. Der stod at Tom og hans mor var frie. „Hvorfor — hvorfor — giver De os denne store gave?" spurgte Tom.

„Alle de andre drenge i skrivestuen er født frie. Hvis der bliver vanskeligheder kan de vælge mellem at blive eller rejse. Jeg ønsker, at du skal havde den samme ret."

Tom rejste sig fra skammelen. Det svimlede for ham. Han kunne næsten ikke fremstamme ordene, men endelig blev han i stand til at sige: „Jeg vil aldrig forlade Dem, så længe De har brug for mig. Aldrig! Jeg ved, at enhver side, jeg afskriver er et skridt fremad mod at hjælpe andre drenge som mig til at lære om Gud."

Mester lagde armen om Tom. „Du har lige givet mig den bedste julegave, du kunne give — din loyalitet overfor vores gerning. Gå nu og læs dokumentet for din mor."



Nedskriv din egen historie

Begynd i dag at føre dagbog over dit eget livs oplevelser, som du kan dele med andre.
De hellige blev af profeten Joseph Smith opfordret til at føre dagbøger og optegnelser, og dette råd er lige siden blevet gentaget af kirkens ledere.
Lige fra dengang præsident Wilford Woodruff sluttede sig til kirken har han ført dagbog, idet han tilbragte omkring en time hver dag med at nedskrive begivenheder og peronlige følelser.

„Jeg vil gerne sige til mine unge venner," sagde han, „at det vil være en stor velsignelse for dem og deres børn, hvis de vil føre dagbog over, hvad der sker omkring dem. Lad alle drenge og piger føre en lille bog og skrive en smule i den hver dag."
Dagbogsoptegnelser behøver ikke kun omhandle særlige begivenheder. Hvad der sker i hverdagen, håb og skuffelser, kan altsammen nedskrives for at hjælpe jer til at huske dem. Her er nogle eksempler:
Minsandten om ikke jeg fik en fodbold i dag!
I dag så vi i skolen en film om blæksprutter og andre havdyr.
Min bedste ven, Erik, rejste bort i dag. Måske får jeg ham aldrig mere at se.
Tre uger fra i dag vil far ordinere mig til diakon.
Du kan starte din dagbog i en notesbog, et ringbind eller en rigtig dagbog. Man skelner mellem dagbøger, der er beskrivende og udtrykker, hvordan du personligt føle — og så de dagbøger, der blot refererer dagligdags begivenheder. Oplevelser, der har at gøre med at få et vidnesbyrd og forøgelsen af din tro, og begivenheder, der har med dåb og andre evangeliske ordinanser at gøre, vil være af stor værdi for dig og dine efterkommere.



Familiehjemmeaften

En erindringsoptegnelse . . .

Familien Brun var i færd med forberedelserne til en familiehjemmeaften. Bedstemor, der var på besøg i aftenens anledning, lagde mærke til, at far var i gang med at lave en stor plakat, som han skulle bruge til lektien. Mor lavede chokoladekager i køkkenet. Margaret lagde salmebøgerne i de forskellige stole. Gerhard kom ud fra sit værelse med en lille notesbog.

„Ih, hvor er jeg glad for, at du er her, Bedste," sagde han. „Nu kan jeg få noget virkelig betydningsfuldt at skrive i min bog."

„Hvad er det for en bog, Gerhard?" spurgte Bedstemor.

„Det er en optegnelse over vore familiehjemmeaftener. Jeg er sekretær," sagde Gerhard, „og jeg fører referaterne. Kan du se, vi ved, hvad vi har gjort lige siden januar, og vi ved nøjagtigt, hvilke lektier vi har haft."

Bedstemor kikkede bogen igennem. „Den fortæller også mere end om lektierne, Gerhard. Det er en virkelig erindringsoptegnelse. Den fortæller, at efter lektien lavede I karamel-korn af popcorn, I tidligere havde poppet. Var det ikke morsomt?"

„Det kan du lige tro!" Sammen bladede Gerhard og bedstemor gennem optegnelserne af de mange familiehjemmeaftener:

Januar 1975: Mor måtte blive i sengen, fordi hun havde slået ryggen. Vi tog vores bøger og stole med ind i soveværelset og holdt familiehjemmeaften omkring hendes seng.

Februar 1975: Disse familiehjemmeaftener er fantastiske. Jeg anede ikke tidligere, at Margrethe var glad for, at jeg er hendes bror. I aften fortalte vi hinanden nogle af de gode ting, vi vidste om hinanden. Jeg sagde til far, at jeg kunne lide den måde, han kaster en bold pa.

Marts 1975: I aften havde vi indbudt Mikael og hans familie til at være sammen med os til vores familiehjemmeaften. Mikaels far sagde: „Måske en anden gang." Men Mikael kom og jeg tror han kunne lide det.

April 1975: Mor fortalte os i aften efter vores lektie, hvor meget vor himmelske Fader elskede os, at han ville lade sin Søn komme herned og lide for vor skyld. Jeg synes, det var en dejlig familiehjemmeaften.

Maj 1975: I aften fejrede vi mor ved familieaftenen. Far og jeg lavede aftensmad, og Margrethe vaskede op. Og under lektien fortalte vi allesammen mor, hvor meget vi elsker hende.

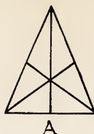
Juni 1975: I aften lærte Margrethe os nogle morsomme sange. Vi sad ude på verandaen, og vi sang og sang.

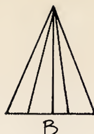
Juli 1975: I går aftes var det vores familiehjemmeaften. Vi tog madkurve med ud på stranden, og efter vi havde været i vandet og spist maden, gav far os lektien, mens vi sad rundt om bålet. En hare sad i skovbrynet og kikkede på os. Jeg gad vidst, om den også har en familie . . .

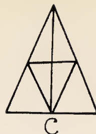
Bedstemor og Gerhard lukkede bogen.

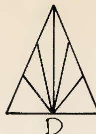
„Og i aften," sagde Gerhard, „kan jeg skrive: ‚Vi havde en dejlig familiehjemmeaften. Bedstemor var her.'"

Hvor mange trekanter?
Af Helen R. Sattler
Kan du hurtigt sige, hvilken af de fire figurer, der indeholder flest trekanter?









Kan du?

Af Olga C. Brown

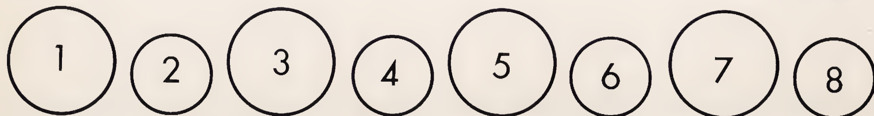
Klip fire cirkler, på omkring 2 cm i diameter, af papir, samt fire mindre cirkler på ;4' cm. Anbring dem skiftevis i en række; og skriv så tallene fra 1 til 8 på dem. Flyt to cirkler ad gangen, idet du holder de to, du flytter, ved siden af hinanden. Prøv om du kan flytte cirklerne på en sådan måde, at de fire store kommer ved siden af hinanden, og de fire mindre er sammen.





Bare for sjov

Svar:
Flyt 2 og 3 til højre for 8.
Flyt 5 og 6 til pladsen, hvor 2 og 3 var.
Flyt 5 og 2 til pladsen, hvor 5 og 6 var.
Flyt 1 og 5 til pladsen, hvor 8 og 2 var.
Hvor mange trekanter:
(A) 16, (B) 10, (D) 13.



Far til søn

En dialog om præstedømmet

Af Chauncey C. Riddle

Søn: Far, biskoppen talte i dag med mig om at få Det melkisedekske Præstedømme. Han sagde, at en af de ting, jeg skulle gøre, er at tale med dig om, hvad det egentlig betyder at have præstedømmet.

Far: Jeg er taknemmelig over, at biskoppen gav dig den opgave, Paul, for præstedømmet er for mig noget ganske særligt. Vi har mange gange før diskuteret præstedømmet, så hvor kunne du tænke dig at begynde? Har du nogle særlige spørgsmål?

Søn: Lad os tænke os, at jeg aldrig før har hørt om præstedømmet. Kan jeg stille dig nogle helt fundamentale spørgsmål for straks at få en god oversigt?

Far: Selvfølgelig. Hvad er dit første spørgsmål?

Søn: For det første, hvad er det egentlig?

Far: Ganske enkelt sagt er præstedømmet den tildelte magt og myndighed til at repræsentere Jesus Kristus.

Søn: Men hvorfor Jesus? Hvorfor repræsenterer vi ikke vor Fader i Himlen?

Far: Tænker du på den kendsgerning, at alle mennesker er børn af Gud Faderen?



Søn: Ja. Og det er Jesus også.

Far: Det er rigtigt, men der er en forskel mellem vor Frelser og os. Han var vores ældre broder, da vi levede sammen med vor himmelske Fader. Da fik han tildelt en ganske særlig opgave. Han blev af Faderen valgt til at organisere jorden, at befolke den med andre af Faderens børn, at styre den og gennem forsoningen at velsigne hver, som ville komme her. Resten af os fik ikke den opgave; det var en opgave, der kun blev givet til ham alene.

Søn: Du mener da ikke, at han skal gøre alt det helt alene?

Far: Nej. bestemt ikke. Han har mange til at hjælpe sig, og det er nøjagtigt her, at præstedømmet kommer ind. Men Frelseren er chefen. Han er den, til hvem Faderen har givet det fulde ansvar for denne jord og alt, hvad der hører til den. Faderen elskede os så meget, at han sendte Jesus, for at han kunne skabe denne verden, og sendte ham derefter ind i verden for at lide og dø, så han kunne frelse os.

Søn: Men hvorfor blev Jesus valgt til at blive denne ene, Frelseren?

Far: Jeg tror ikke, jeg kender alle grundene, men jeg kan nævne én ting: Jeg tror, at Faderen valgte Jesus til at repræsentere sig på grund af den store og rene kærlighed, som Jesus havde i forudtilværelsen. Jesus elskede Faderen og adlød ham i alle forhold. Men han følte også ren kærlighed for andre, for os. Fordi Jesu kærlighed var ren, uden noget spor af selviskhed aller egoisme, vidste Faderen, at han kunne betro Jesus at være eneansvarlig for denne jord.

Søn: Var der ingen andre, der havde en så ren kærlighed?

„Som lærer begyndte du at udføre hjemmelærerarbejde . . . du har arbejdet sammen med biskoppen på projekter i og omkring kirkebygningen, på velfærdsfarmen og med at hjælpe folk i wardet."



Far: Jeg vil nok tro, at der var andre. Men Faderens hus er et ordens hus. Han udpegede kun én til at være leder. Når han, Faderen, taler til menneskene, har han kun én ting at sige dem til at begynde med. Han siger til menneskene: „Dette er min elskede Søn. Hør ham." (Joseph Smith 2:17 og også Matt. 3:17, 17:5) De som efterlever den befaling, kan modtage alle velsignelser på jorden og i Himlen gennem ham, gennem Jesus Kristus. Derved bliver Frelseren den store Højpræst, den eneste kilde til Faderens velsignelser på denne jord. Når vi modtager præstedømmet, et det Frelserens myndighed, vi får. Det er derfor, det kaldes: „Det hellige Præstedømme efter Guds Søns orden." (L.&P. 107:3)

Søn: Jeg forstår nu, at der kun skal være én til at repræsentere Faderen. Men jeg spekulerer stadig på alle de andre mennesker, som også havde, eller har, stor kærlighed til Faderen og til andre. Hvad skete der med dem?

Far: Jeg tror, at mange af dem, som også har den rene kærlighed, er de ædle og store, som fader Abraham talte om. Frelseren gør dem til herskere på jorden. (Se Abr. 3:22–23)

Søn: Det er en smule vanskeligt at tro, når man betragter nogle af herskerne i de forskellige tidsperioder.

Far: Ja, det har du skam ret i, hvis du ser på de mere timelige herskere. Skrifterne taler imidlertid ikke om konger, generaler og præsidenter. Frelserens herskere er dem, som han udpeger til at overføre evighedens velsignelser til deres medmennesker. De er bærerne af præstedømmet.

Søn: Du siger, at Frelseren blandt menneskene på jorden udvælger nogle af dem, som har ren kærlighed, og giver dem sit præstedømme, så de kan velsigne andre? Det lyder godt, men jeg har vanskeligt ved at forbinde den tanke med, hvad jeg ser i kirken. Jeg kan se nogle gode mennesker, som har præstedømmet. Men jeg ser også nogle, som ikke synes at have megen kærlighed til andre, og slet ikke ren kærlighed.

Far: Det er farligt for os at dømme andre, Paul. Men jeg er enig med dig. Vi kan ikke helt ærligt sige, at enhver, som har fået præstedømmet ordineret, er hvad han burde være.

Søn: Den måde, du siger det på, får det til at lyde, som om et menneske må være fuldkommen, for fuldt ud at kunne udøve Frelserens præstedømme.

Far: Frygtindgydende som det lyder, kommer det meget nær sandheden, således som jeg forstår det. Da Frelseren fortalte sine disciple i Judæa, hvad der forventes af os, begyndte de at fortvivle og adspurgte: „Hvem kan så blive frelst?" Hans svar er det eneste håb, idet han forklarede dem, at for mennesker var en sådan fuldkommenhed umulig, men for Gud er alle ting mulige. (Se Matt. 19:23–26) Virker det svar rigtigt på dig?

Søn: Jeg går ud fra, det betyder, at mennesker ikke kan blive fuldkomne uden at Gud hjælper dem.

Far: Rigtigt! Det er en del af, hvad skrifterne siger, når de foræller, at vi bliver frelst ved nåde – men kun, efter at vi har gjort alt, hvad vi selv kan. (Se 2. Nephi 25:23)

Søn: Jeg kan ikke lide at være pessimistik, men jeg kan

stadig ikke tro, at de fleste af de mænd, jeg kender, som har præstedømmet, har en fuldkommen kærlighed.

Far: Paul, det bemærkelsesværdige er ikke, at nogle mennesker ikke har den fuldkomne kærlighed; miraklet er, at nogle har den. Det hjælper, når vi adskiller begyndelser og afslutninger.

Begyndelsen er, at intet menneskeligt væsen, som det naturligt er på jorden, er klogt nok eller godt nok til at repræsentere Frelseren på fuldkommen måde og udvise den rene kærlighed ved at velsigne andre. Så der må foregå en proces gennem udvikling og renselse af nogle, som skal repræsentere Frelseren.

Begyndelsen af den proces er at acceptere evangeliet. Vi må tilstå vores svagheder og slutte pagt med Frelseren i dåben om at ville påtage os hans navn; altid at erindre ham og at adlyde alle de instruktioner, han giver os. Disse er de løfter, I præster gentager, hver gang I læser nadverbønnen.

Søn: Ja, jeg husker alle disse tanker. Men er løfter nok?

Far: De er ikke nok, men de er en nødvendig begyndelse. Når vi afgiver disse løfter, ved dåben, får vi velsignelsen af at have, og befaling til at modtage, Helligånden.

Søn: Når vi får bekræftelsen?

Far: Ja. Det privilegium at have Helligånden er noget af det mest vidunderlige, et menneske kan eje, for den indflydelse lærer os, hvordan vi kan begynde at tænke og føle sådan, som Frelseren gør, og det giver os instruktioner fra Frelseren. Du husker, at Johannes Døbren døbte med vand. Men han vidste, at den dåb med ild og Helligånden, som Frelseren ville komme med, var så meget større, at han følte, han selv ikke var værdig at løse Frelserens snørebånd. Det er Helligåndens transformerende kraft, der hjælper os med at forandre os, så vi kan blive værdige og rene bærere af det hellige præstedømme.

Søn: Hvordan passer Det aronske Præstedømme ind i alt dette?

Far: Ligesom Johannes Døberen døbte med vand for at berede disciple, som Frelseren derpå kunne døbe med Helligånden, sådan gives Det aronske Præstedømme som forberedelse til modtagels af Det melkisedekske Præstedømme. Du lærte som diakon at omdele nadveren og at indsamle fasteofre. Som lærer begyndte du at udføre hjemmelærerarbejde. Som præst fik du lov til at velsigne symbolerne på nadveren, at begynde missionærarbejde og at udføre dåbshandlinger. Al den tid har du arbejdet sammen med biskoppen på projekter i og omkring kirkebygningen, på velfærdsfarmen og med at hjælpe folk i wardet. Hvem er det nu af dine kammerater på din alder, som får tilbudt Det melkisedekske Præstedømme?

Søn: Lige nu er det dem, som har gjort et godt stykke arbejde som præster.

Far: Selvfølgelig. Hvis en ung mand har lært at være flittig, trofast og lydig i alle timelige forhold, så er det en vidunderlig beredelse til at blive præst i de åndelige forhold. Når han rejser på mission som 19-årig, er han allerede veteran i Frelserens tjeneste. En trofast præsts indstilling og vaner er grundlaget for alle hans kaldelser i det højere præstedømme. Hvis han har lært at arbejde under kirkens præstedømmes myndighed og at leve efter Helligåndens tilskyndelser, så er han rede til at udføre kærlighedsarbejdet. Glem ikke, Paul: Hvad enten du tjener som missionær, som medarbejder i kirkens organisationer eller som ægtemand og far, så vil din virkelige succes i disse præstedømmelige kaldelser blive målt med dybden og renheden af din uselviske kærlighed og omsorg for andre.

Søn: Siger du, at det er vanskeligt at vise sin kærlighed til andre, hvis iman aldrig har lært at være ordentlig og effektiv i timelige forhold?

Far: Ja, det gør jeg virkelig. En missionær, som er doven eller uredt eller ulydig, har vanskeligt ved at overbevise mennesker om, at det gengivne evangelium er noget særligt. En ældste-kvorum præsident, som aldrig fører regnskab med noget, vil have svært ved at motivere nogen til at udmærke sig. En ægtemand, som ikke vil arbejde hårdt for at sørge for sin familie, eller som først tænker på sine egne fornøjelser, vil sandelig ikke lede sin familie til Frelseren.

Søn: Jeg kan godt se, hvordan alt dette som funktioner i Det aronske Præstedømme er godt. Men der må være mere i Det aronske Præstedømme end det.

Far: Og det er der. Vi har kun talt om grundlaget for ren kærlighed. Vi må til det grundlag tilføje stor viden, kunnen, visdom og evnen til at forstå mennesker og deres behov. Det er altsammen Åndens gaver. De, som omvender sig fra deres synder, og som derefter hungrer og tørster efter at velsigne andre, er fyldt med Helligånden. Derpå begynder disse gaver at tilflyde dem.

Lad os se på et dejligt skriftsted, Paul. Vil du slå op på Lære og Pagters 121. afsnit. Stykket fra vers 34 til afsnittets slutning er så vigtigt, at jeg mener, enhver bærer af præstedømmet ville gøre klogt i at lære det udenad, ord for ord, og ofte gentage det for sig selv.

Læg mærke til versene 34 og 40. Vi får at vide, at mange er kaldede, men få er udvalgte — og hvorfor? Vers 35 fortæller os, at vi ikke må lade os føre på afveje ved ønsker om verdslige ting eller menneskers ære. Vort formål i præstedømmet bør være at tjene og at velsigne.

Vers 36 viser os, at vi ikke kan benytte præstedømmet undtagen gennem udøvelse af Himlens kræfter; specielt forstår jeg, at det betyder, vi må have Helligånden med os for at kunne udøve præstedømmet. Det siger også, at vi ikke kan have Åndens kræfter og gaver, medmindre vi lever retskaffent.

Vers 37 fortæller, at hvis vi lader det, der hører verden til, føre på afveje, vil Helligånden, trække sig bort fra os, og når den er væk, er vores kraft i præstedømmet borte. Vi må være ærlige, sandfærdige- dydige, godgørende — alt hvad der er godt — for at benytte præstedømmets kræfter rigtigt og restkaffent.

Vers 38 gentager, hvordan folk, som ikke vil omvende sig, bliver skuffet i deres præstedømmelige muligheder. De vender sig derpå imod og bekæmper præstedømmet.

Vers 39 giver vidnesbyrd om, at de fleste, som modtager præstedømmet, prøver at bruge det ved tvang og dominering i stedet for i renhed og af kærlighed.

Nu håber jeg, at du kan forstår, at vers 40 besvarer det spørgsmål, du stiller om brødrene i præstedømmet, som ikke synes at udvise megen kærlighed. De har fået mulighed

for at omvende sig og udføre kærlighedsgerninger, men de fleste, som ordineres eller „kaldes" til præstedømmet, vokser ikke med opgaver. Derfor er få udvalgte; få vil have præstedømmet i al evighed.
Forstår du, vi accepterer ikke evangeliet og kommer ind i Frelserens kirke, fordi vi er fuldkomne. Vi modtager ikke præstedømmet, fordi vi er ligesom Frelseren, men for at vi ved at udføre hans gerning kan udvikle os til at blive ligesom han er. I sin store kærlighed arbejder han med os, hjælper os til at udvilke os skridt for skridt, kaldelse efter kaldelse, ind i riget. Jeg er sikker på, at han er ked af det, når de, som bærer hans præstedømme, vender sig væk og værdstætter det, der hører verden til, mere end det evige liv. Forstår du nu, hvorfor jeg sagde, at der er forskel mellem begyndelser og afslutninger? Vi er allesammen uværdige i begyndelsen, men nogle udvikler sig til at bliv værdige tilsidst.
Søn: Far, jeg ønsker at tjene Frelseren og at velsigne andre. Hvad kan jeg gøre for at være sikker på, at jeg ikke vil falde fra?
Far: Det bedste råd jeg ved, Paul, er hver dag at trygle Herren om hjælp, og derefter at holde fast i jernstangen (se Nephi 15:23–25). Jeg tror nok, at den største fristelse, vi får, er bare at give slip på jernstangen, at tage ferie fra retskaffenhed. Jeg tror, det hjælper at koncentrere sig om den positive side. Hvis vi altid husker på, hvad vi kan gøre og burde gøre, bliver Satans fristelser mindre tillokkende. Læg mærke til Lære og Pagters afsnit 121, versene 41 og 42. Vi skal bruge vort præstedømme „ved at overtale, være langmodige, milde og sagtmodige og ved at udvise uskrømtet kærlighed. Hvis vi betragtede os selv i spejlet hver morgen og lod disse ord strømme gennem tankerne, ville vi måske blive som den gamle Nephi og ryste blot ved tanken om at synde.
Søn: Er det ikke nedslående at tænke på, hvor gode vi bør være?
Far: Det kunne det godt være. Og jeg bliver sommetider skuffet. Men jeg får fornyet mod ved at tænke på det, som jeg kan håbe på. Den inspirerede udgave af Bibelen taler i første Mosebogs kapitel 14 om Melkisedek og præstedømmet. Hvis vi er villige til at mase på, har vi løfte om, at vi, gennem at være trofaste, vil være i stand til at skille havene, nedbryde bjergene, at sprænge ethvert bånd og at stå oprejst i Guds nærvær. Jeg længes efter at blive i stand til at helbrede de syge, at velsigne dem, som sørger og at lede mor og alle jer børn til Frelseren. Jeg længes efter at leve i Zion, hvor Frelseren personligt vil regere, og alle vil kende ham. Men jeg ved, at alt dette gode kun kan blive til virkelighed i den udstrækning, hvori vi lærer at udøve det hellige præstedømme i retskaffenhedens fulde kraft. Så kan vi opleve opfyldelsen af Herrens løfte i det smukke stykke i mosiah 8: „Således har Gud beredt et middel, hvorved mennesket ved tro kan udføre kraftige undergerninger, og derfor bliver han til stor nytte for sine medmennesker." (Vers 18)
Søn: Jeg håber, vi kan gøre det, far.
Far: Vi kan hvis vi holder sammen og styrker hinanden, Paul, Det største i mit liv har været udviklingen af min forståelse af Frelserens godhed mod os. Det meste af den er kommet, efter at jeg modtog præstedømmet og begyndte at tjene kirken. Jeg er så taknemmelig over de ganske særlige mennesker, som stod ved mit livs skilleveje og lærte mig om Frelserens kærlighed.
Søn: Hvem var det?
Far: Der var adskillige, men lad mig især nævne tre.
Den ene var vejlederen for mit diakon-kvorum. Han lærte os diakoner meget om evangeliet. Jeg kan endnu se ham sidde dér på juniorsøndagsskolens små stole med tårerne strømmende ned af kinderne, når han fortalte os om forsoningen, og om hvordan Frelseren elskede Faderen og os nok til at være fuldkommen.
En anden var det medlem af højrådet, som arbejdede med mig, da jeg var en hårdtarbejdende student og præsident for ældsternes kvorum. Han lærte mig at elske profeternes ord og at vide, hvordan man skal leve ved Ånden. Han var også stavens patriark. Han gav mig en velsignelse, der har styrket og vejledt mig lige siden.
Den tredie har haft den allerstørste betydning. Og det er din mor, Paul. Da vi blev gift i templet, var vi kun dårligt funderedet i evangeliet og med hensyn til ægteskabets ansvar og opgaver. Nu morer vi os ofte over, hvor naive og uskyldige vi var i vores forståelse. Men vi begyndte at udvikle os sammen. Vi læste skrifterne sammen. Vi arbejdede sammen i kirken. Vi led, og vi spinkede og sparede sammen. Somme tider var vi onde ved hinanden, fordi vi var bange. Men en af de allerstørste velsignelser i mit liv har været din mors kærlighed til mig, Paul. Den har givet mig mod og styrke og har lært mig, hvad kærlighed virkelig er.
Folk, som har hjulpet mig, har vist mig, at vi har brug for hinanden. Jeg tror virkelig, at vi kun kan blive ligesom Frelseren ved at arbejde sammen, så vi sammen vokser i hans lignelse.
Søn: Jeg håber, at jeg kan arbejde sammen med mennesker, som elsker Herren.
Far: Den største mulighed du vil få, Paul, kommer med dit ægteskab. Alle ægteskabets og familen funktioner og formål er uadskilleligt forbundet med det hellige præstedømmes virke og myndighed. Hvis du gør det, som du ved, du burde gøre, så vil du og din hustru opbygge et evigt præstedømmeligt rige, hvori du kan velsigne jeres efterkommere til evig tid.
Jeg håber, du vil udsøge dig en af vor Faders døtre, som er stærk i troen og villig til at vokse åndeligt. Dit tempelægteskab vil give jer en præstedømmelig mulighed så stor og så vid som evigheden. Hvis du og din hustru kan lære at elske hinanden og jeres børn rent og uselvisk i de evangeliske bånd, så vil I komme til at kende den glæde, for hvilken mennesket blev skabt.
Søn: Far, jeg er taknemmelig for den forståelse.
Far: Hvis du kan rumme endnu een tanke, Paul, så vær rar at overveje dette: De mennesker, som du vil blive kaldet til at tjene under din mission eller i kirken eksisterer allerede. Din kone findes et eller andet sted, kendt eller ikke for dig nu. De børn, I vil få, eksisterer allerede et eller andet sted. Jeg mener, det er vigtigt, at elske og velsigne alle disse mennesker nu. Vent ikke, til du bliver kaldet eller gift. Hvis du kan elske dem nu, vil du holde dig selv ren, og du vil

stræbe efter at vokse i kærlighed til Frelseren, åndeligt og i retskaffenhed. Når så din kaldelse kommer, vil du være parat til at velsigne og at elske med ren kærlighed. Vær så venlig at slå op på Johannes evangeliets femtende kapitel og læs versene 5 til 12.
Søn: „Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre.
Hvis nogen ikke bliver i mig, kastes han ud som en gren og visner; man samler dem og kaster dem i ilden, og de brændes.
Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om hvad som helst I vil, og I skal få det. Derved er min Fader herliggjord, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple.
Som Faderen har elsket mig, således har jeg også elsket jer; bliv i min kærlighed!
Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders bud og bliver i hans kærlighed.
Dette har jeg sagt til jer, for at min glæde skal være i jer, og jeres glæde kan blive fuldkommen. Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.“



„Som præst fik du lov til at velsigne symbolerne på nadveren, at begynde missionærarbejde og at udføre dåbshandlinger.“

BØN

Af Joseph F. Smith

Bed hver dag. *Adlyd Mestererens store bud om altid at huske Herren, at bede om morgenen og om aftenen, og altid huske at takke Ham for de velsignelser, I modtager dag for dag.*
Bed i Visdom. *Mine brødre og søstre, lad os ihukomme at påkalde Gud og anråbe Ham om Hans velsignelser og gunst. Men lad os gøre det i visdom og retfærdighed, og når vi beder bør vi påkalde Ham på fornuftig vis. Vi bør ikke bede Herren om ting, som er unødvendige eller ting, der ikke vil være gavnlige for os. Vi skal bede om det vi har brug for og vi skal bede i tro „uden at tvivle; den, der tvivler“, som apostlen sagde, „ligner nemlig havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren.“ Men når vi beder Gud om velsignelser, lad os da bede i tro på Evangeliet, i den tro, som Han har lovet at give dem, der tror på Ham og adlyder Hans befalinger. —*
(October Conference Report, 1914. s. 7)

Bevar bønnens ånd. *Vi bør have bønnens ånd hos os i enhver opgave, vi skal udføre i livet. Hvorfor? En af de enkle grunde, der gør et stærkt indtryk på mig, er, at mennesket er så fuldstændig afhængig af Gud! Hvor hjælpeløse er vi ikke uden Ham? Hvor lidt kan vi gøre uden Hans nådige forsorg? Jeg er ofte blevet ledt til at sige, at ingen af os, intet menneske i hele verden kan få blot et eneste græsstrå til at gro uden Guds hjælp. Vi er nødt til at bruge Hans verden, vi må benytte os af Hans jord, Hans luft, Hans solskin og den fugtighed, som Gud frembringer og giver jorden, for at kunne frembringe blot et enkelt græsstrå. Det samme gælder for alt, hvad der tjener til vores eksistens i verden. Vi kan ikke frembringe en majskolbe eller et hvedekorn uden Guds hjælp. Vi kan ikke producere en eneste ting af betydning for menneskers eller dyrs eksistens uden Guds hjælp. Hvorfor skulle vi så ikke føle os afhængige af Herren? Skulle vi da ikke påkalde Hans navn? Skulle vi da ikke huske Ham i vore bønner? Skulle vi ikke elske Ham af hele vort hjerte og hele vort sind og al vor styrke, når Han har givet os liv, når Han har dannet os i sin egen lignelse og skikkelse, når Han har sat os her, så vi kan blive lig Hans Enbårne Søn og arve den herlighed, ophøjelse og belønning, der er bestemt for Guds egne børn?*
(October Conference Report. 1914. s. 6.)

Fornylig talte jeg ved nadvermødet i mit eget ward. Den næste søndag kom en bror hen til mig og talte pænt om det. Jeg takkede ham for hans venlighed, og fordi jeg nu engang elsker at undervise, gik jeg over til at prøve ham en smule med hensyn til indholdet ar min tale. „Hvad sagde jeg, som gjorde indtryk på dig?" spurgte jeg. Efter en lang pause blev jeg meget flov, fordi han var flov. Og han var flov, fordi han ikke kunne huske det!

Vi havde derefter en interessant samtale om den kendsgerning, at den fysiske verbale udlægning af evangeliet ikke er nær så vigtig som den åndelige forståelse, følelse og motivering, der kommer gennem Ånden, når undervisning og opsugning af lærdom finder sted under dens ledelse.

Oplevelsen var en god påmindelse om, at en evangelisk lærer ikke arbejder af sig selv men er medlem af et hold.

Nephi sagde: „... når et menneske taler ved den Helligånds kraft, overfører denne kraft det til menneskehjertet." (2. Nephi 33:1)

For at denne kommunikationsproces kan blive fuldstændig, er der også behov for at den, der underviser, er modtagelig: „Han har talt til jer med en stille, sagte stemme, men I har mistet evnen til at fornemme, så I ikke kan forstå hans ord." (I den engelse udgave står der „feel his words" o. a.) 1. Nephi 17:45)

Jeg har ofte spekulerert på, hvorfor Nephi ikke sagde „høre hans ord". Nu ved jeg, at man ikke hører disse ord med ørerne ... men ind i et menneskes sind kommer der ord ... med disse ord kommer en følelse. Man føler virkelig ordene, sådan som Nephi sagde ... de, som ikke kan lære at høre gennem følelse, kommer ikke ret langt." (S. Dilworth Young, okt 1961, siderne 116–117)

Partnerskab med Helligånden

Af Theo E. McKean



Gennem Joseph Smith har Herren sagt:
„Prædik mit evangelium ved Ånden, ja *Talsmanden, der blev udsendt* for at lære menneskene sandheden . . . hvorfor forstår og ved I da ikke, at den, der *modtager ordet gennem sandhedens ånd,* modtager det, som det bliver prædiket af sandhedens ånd? Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden." (L.&P. 50:14, 22–22. Fremhævelser tilføjet.)
En evangelisk lærer har den bedst tænkelige følgesvend – Helligånden. Og det er en meget styrkende kendsgerning at vi altid kan regne med, at han gør sin del. Udfordringen ligger hos os selv. Hvad må vi gøre for at kvalificere os? Hvordan kan vi berede os tilstrækkeligt?

„Lærerens store ansvar er at være beredt til at undervise. En lærer kan ikke undervise andre i det, som han ikke selv kender. Han kan ikke få sine elever til at føle, hvad han ikke selv føler. Han kan ikke forsøge at lede en ung mand eller ung pige til at få et vidnesbyrd om Guds evangelium, hvis han ikke selv har et vidnesbyrd.
Der er tre ting, som må lede alle lærere; for det første, træng ind i emnet; for det andet: lad dette emne gennemtrænge dig; fo det tredie: prøv at lede jeres elever til at åbne sig helt for emnet – ikke ved at hælde det ud over dem, men ved at lede dem til at se, hvad I ser, at vide, hvad I ved, at føle, hvad I føler." (David O. McKay i „That You May Instruct More Perfectly", *Improvement Era*, august 1956, side 557. Se den ledsagende artikel for den fuldstændige tekst)

Beredelse til undervisning

skemaet, „Undervisning/tillæringsforhold", som findes i den første artikel i denne serie (aprilnummeret) ‚nævnes' visse ansvar, som læreren må opfylde i sit eget forhold til Gud, før han er beredt til at undervise andre. En af disse er at søge efter og modtage forståelse af og vidnesbyrd om sandheden. Hvis vi er parate til at undervise *sammen med,* eller i *partnerskab med Helligånden,* må vi have mættet os med Kristi ord, indtil vi har lært, hvad det egentlig er, vi skal overføre til andre.
„Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene . . . Fyld dit hjertes skatkammer, indtil den i min visdom bestemte tid kommer, da du skal gå ud." (L.&P. 11:21, 26)
Præsident Ezra Taft Benson instruerede for nylig nogle lærere således:
„Før I kan styrke jeres elever, er det nødvendigt, at I studerer rigets doktriner og lærer evangeliet både ved studium og med tro. At studere med tro er at søge forståelse og Herrens Ånd gennem troens bøn. Så vil I have styrke til at overbevise jeres elever . . .
Rækkefølgen for erhvervelsen af Guds kraft i jeres undervisning er først at søge at få ordet; så kommer forståelsen og Ånden; og endelig styrken til at overbevise. Ja, som vores levende profet har instrueret jer, „er der velsignelser, der kommer af at fordybe sig i skrifterne, Afstanden mellem os selv og vor himmelske Fader indsnævres." (Præsident Spencer W. Kimball i *Men of Example,* tale til religionsundervisere, 12. sept. 1975, side 2)
„Husk altid, at der ikke er nogen tilfredsstillende erstatning for skrifterne og de levende profeters ord. De bør være jeres originale kilder. Læs og overvej mere, hvad Herren har sagt, og mindre, hvad andre har skrevet om, hvad Herren sagde." (Præsident Ezra Taft Benson i *The Gospel Teacher and His Message,* tale til religionsundervisere, 17. sept. 1976, side 5–6)
Sammen med dette grundlæggende og fortsatte studium af evangeliet, der kræves af enhver af os til enhver tid, må lærere med særlige opgaver også udarbejde specielle lektiematerialer. Om dette har præsident David O. McKay sagt:

Om at berede sig

Præsident Marion G. Romney har fortalt os, hvad vi skal gøre for at sætte os ind i det emnemateriale, som vi skal undervise i. Han peger på disse fire skridt:
„**Ønsk.** Igen og igen forkynder skrifterne, at mennesker modtager svar fra Herren i henhold til deres ønsker. Alma erklærende: „Jeg ved, at han giver menneskene efter deres ønske" (Alma 29:4)
Senere sagde han til Joseph Smith og Oliver Cowdery: ‚Alt, hvad I begærer af mig, skal gives jer.' (L.&P. 6:8)
2. **Søg.** Men et effektivt begær er ikke bare et ønske. Det er ikke passivt; det er en motiverende overbevisning, der kræver handling. En af de ting, det får præstedømmebæreren til at gøre, er at søge efter og overveje ordene om evigt liv.
Da vi ikke kan ‚leve af hvert ord, som udgår af Guds mund' (L.&P. 84:44), uden at vi kende dem, er det strengt nødvendigt, at vi studerer dem. Det har Herren befalet os at gøre.
I forordet til sin „Befalingernes Boge", sagde han: ‚Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse.' (L.&P. 1:37)
Gud har instrueret os om at „forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog, hvori evangeliets fylde findes." (L.&P. 42:12) Det kan vi ikke gøre, med mindre vi kender dem.
Til profeten Josef Smith, Oliver Gowdery og John Whitmer sagde Herren: „Anvend jeres tid til at granske skrifterne." (L.&P. 26:1)
3. **Overvej.** Når jeg har læst i skrifterne, har jeg følt en udfordring ved ordet „overveje", der så ofte benyttes i Mormons Bog. Ordbogen siger, at „overveje" betyder „at gennemtænke" eller „prøve vægten af flere muligheder". Moroni benyttede således udtrykket, da han afsluttede sin optegnelse: ‚Når I læser disse ting . . . at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn . . . og . . . *overveje* det i hjertet.' (Moroni 10:3, fremhævelse tilføjet)
Jesus sagde til nephitterne:
‚Jeg mærker, at I er svage, og at I ikke kan forstå alle mine ord . . .
Gå derfor til jeres hjem og *overvej* det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn, at I må kunne forstå . . . (3 Nephi 17:2–3, fremhævelse tilføjet)

4. **Bed.** At ønske, søge og overveje ‚det evige livs ord' vil tilsammen, trods deres individuelle betydning, ikke være tilstrækkelige uden bøn.

Bøn er den nøgle, med hvilken vi åbner døren til Frelseren. ‚Se', siger han, ‚jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.' (Johs. Åb. 3:20)

Lyt til Nephis opfordring. Jeg håber, at den bevæger jer lige så dybt, som den bevæger mig. Han sagde:

‚Se nu, mine elskede brødre . . . jeg sagde til jer: Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre.'

Og dersom I nu, efter at jeg har talt disse ord, ikke kan forstå dem, er det fordi I ikke beder og ikke banker på, og derfor føres I ikke ind i lyset, men må omkomme i mørket.

Og nu, mine elskede brødre, jeg mærker, at I stadig grubler i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg skal tale angående disse ting. Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bør bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesket at bede men lærer ‚at de ikke skal bede.

Men se, jeg siger jer, at I altid bør bede og ikke blive trætte, og at I ikke må udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls velfærd.' 2. Nephi 32:1,3–4,8–9)" (Marion G. Romney i *CR,* april 1973, side 116)

Undervisning sammen med Ånden er en stor kaldelse og en stor udfordring." „Men er I beredte, behøver I ikke at frygte" (L.&P. 38:30)

Ingen af os vil blive flove, når vores undervisningskammerat, Helligånden, har større indflydelse på vore elever, end vi har. Det er Guds værk – og hans er æren og herligheden. Vi vil få rigelige velsignelser, når vi hjælper.

Hvis du ikke –.

Hvis du ikke kan blive granen på højens top,
så vær hellere det lille krat i dalen
men vær det bedste lille krat ved bækkens bred;
vær en busk, hvis du ikke kan blive et træ.
Hvis du ikke kan blive en busk, så vær lidt af græsset,
der føjer skønhed til landevejen.
Hvis du ikke kan blive en moskusokse, så vær blot en lille fisk,
men vær den muntreste lille fisk i søen.
Vi kan ikke alle være kaptajner, der skal også være besætning.
Der er noget for os allesammen at gøre,
der er et stort arbejde at udføre, der er også et mindre,
og det du skal gøre ligger lige for.
Hvis du ikke kan være hovedvej, så kan du være en sti,
hvis du ikke kan blive en sol, kan du være en stjerne;
det er ikke ved din størrelse du vinder eller taber –
vær derfor det bedste der er i dig.
Douglas Malloch:
„Be the Best of Whatever"

For at I kan undervise mere fuldkomment

Af præsident David O. McKay

„Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære. Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.

Både det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet og kundskab om lande og riger –

så I kan være forberedt på alt, når jeg udsender jer for at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer." (L.&P. 88:77–80)

Vi er en kirke af lærere. I sidste dages hellige hjemmet kræves det, at far og mor er ordets lærere – således er det udtrykkeligt krævet i Herrens åbenbaring. Enhver hjælpeorganisation, ethvert kvorum, består af en gruppe af mænd og kvinder, som i ordets egentligste forstand er lærere; derfor henvender denne åbenbaring sig til alle.

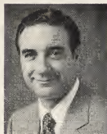
Den store forpligtelse for en lærer, er at være beredt til at undervise. En lærer kan ikke undervise andre i det, som han ikke selv kender. Han kan ikke få sine elever til at føle det, som han ikke selv føler. Han kan ikke forsøge at lede en ung mand eller en ung pige til at opnå et vidnesbyrd om Guds evangelium, hvis han ikke selv har det vidnesbyrd.

Der er tre ting, der må lede alle lærere; for det første, træng ind i emnet; for det andet, lad det emne gennemtrænge dig; for det tredie, prøv at lede jeres elever til at åbne sig for emnet – ikke ved at hælde det ud over dem, men ved at



lede dem til at se, hvad I ser, at vide hvad I ved, at føle, hvad I føler.
Enhver lærer må være forberedt på sin lektie, når han eller hun mødes med drengene og pigerne i sin klasse; for glem ikke, at jeres præsentation af den lektie, jeres indstilling overfor sandheden i lektien i høj grad vil afgøre drengenes og pigernes indstilling overfor den og deres instilling overfor kirkens aktivitet i det hele taget. Hvis du lader dem forlade klassen med den følelse i deres ungdommelige sind, at de ikke har fået noget ud af at komme, vil du finde det vanskeligt at få dem til at komme igen næste uge. Men hvis du på den anden side har begejstret dem eller i hvert fald kunnet give dem bare én tanke, som har tiltalt dem, vil du opdage, at deres hensigt og ønske om at komme tilbage vil give sig udtryk i deres tilstedeværelse den næste uge.
Når du har præsenteret en idé i din klasse, som vækker en tanke i et barns sind, har du så lagt mærke til, hvor ivrigt det lille barn søger opmærksomhed, for at de kan få lejlighed til at besvare et spørgsmål, som du måske vil stille?
En hurtig gennemlæsning af lektien før timen er ikke nok. På den måde har jeg ikke gjort lektien til min egen, og før den er min egen, og jeg føler, jeg har et budskab at give klassens medlemmer, er jeg ikke beredt i den udstrækning, som Herren har bedt mig være beredt, når han kalder mig til at forkynde sit ord. Lektien må være min; hvad jeg ønsker at give drengene og pigerne, er det, som tæller, når jeg træffer dem. Jeg kan gøre den lektie i bogen til min ved studium, tro og bøn.
Om „undervisningens ånd". Jeg vil gerne sig dette: En dag, efter at Herren var blevet korsfæstet, sagde Peter: „Jeg tager ud at fiske." Han kendte til at fiske. Han var fisker. Men han så ikke klart, hvad hans mission var som menneskefisker. Og Thomas og nogle af de andre sagde: „Vi tager med dig. Og en morgen finder vi dem med et net, der er fuld af fisk, med et ildsted og brød, i færd med at spise – og Herren er i deres midte og siger: „Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre gør? . . ."
(Jeg vil ikke ind i en redegørelse for, hvad det „de andre" betyder. Jeg går ud fra, at Herren tænkte på timelige velsignelser og rigdom. (Den engelske Bibel bruger ikke udtrykket „de andre" men „these", der måske hentyder til „fisk og brød". o.a.))
„Simon . . . elsker du mig mere end disse?"
„Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær."
„Vogt mine lam!" (Se Johannes 21:15)
Der ligger hemmeligheden ved undervisningens ånd. Mæt drengen, mæt pigen. (I den engelske Bibel hedder det i nævnte skriftsted: „Feed my lambs" = mæt mine lam. O. a.)
Lad drengen vide, at du er interesseret i ham, Når du møder ham på gaden, så lad ham forstå, at du er interesseret i ham. Lad kærlighed udstråle fra dit hjerte, og så vil du have et godt sted at så din sæd af sandhed, der vil bære frugt i den drengs liv, frø, som til sidst vil give ham udødelighed og evigt liv, hvilket i sandhed er Guds herlighed.
Lærere, forstår I, hvilke muligheder I har? Et eller andet sted har jeg nedfældet disse muligheder for at lærere altid burde forstå, at de sandsynligvis har magt til i et eller måske mange hjerter at vække:
For det første, ønsket om at opnå herredømme over svag og selvisk forkælelse.
For det andet, viljen til at brede sig til at se livet i øjnene med mod til at møde katastrofe med sjælsstyrke og døden uden frygt.
For det tredie, at udvikle mandomskraft eller kvindelig skønhed. Åh, hvor verden dog trænger til det!
For det fjerde, i mange sjæle at indpode løftet om en ven eller en kammerat som senere vil egne sig til ægtemand eller hustru og derved blive en eksemplarisk far eller en kærlig intelligent mor. Se, det er vort privilegium, lærere!
Og for det femte, at vække kærlighed til Jesu Kristi evangelium. Lydighed overfor det bringer lykke i dette liv og mulighed for ophøjelse i al evighed.
Det endelige mål for kirkeaktivitet er under Herrens inspiration og ledelse, at hjælpe med til at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. Vi har som direkte og umiddelbart formål at skabe et vidnesbyrd om Guds værks guddommelighed hos unge og gamle, uden hvilket evigt liv ikke kan opnås, for „Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Johs 17:3) (David O. McKay: „That You May Instruct More Perfectly", *Improvement Era*, aug. 1956, 59:557–58)





Biskop J. Richard Clarke
Det præsiderende Biskopråd

„Det er en overvældende oplevelse at blive kaldet af en profet," siger J. Richard Clarke, nylig opretholdt som andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd. „Hvis det ikke var for den fuldkomne tillid, jeg har til åbenbaring – og jeg ved af erfaring, hvor virkelig den er – så ville jeg måske tvivle på, at de havde valgt den rette mand."

Biskop Clarke, der er født og opvokset i Rexburg i Idaho, og bosat i Boise i Idaho, da han blev kaldet, har en blød stemme, han er rolig, hengiven og hjertelig. Den hjertiglighed viser sig, når han taler om sin hustru, Barbara Reed, og deres syv levende børn (en datter døde som elleve-årig). „De har været vidunderlige med hensyn til denne kaldelse," siger han. „Vi forventede, at børnene i det mindste ville have tænkt på, hvad de ville komme til at opgive, men de har blot givet udtryk for deres begejstring og støtte."

I virkeligheden kunne man have forudsagt en sådan reaktion. Lige siden biskop Clarke og hans hustru begyndte at acceptere kirkelige kaldelser – og sådanne opgaver har gået fra wards- og stavs hjælpeforenings og GUF-præsidentskaber, wardsbiskopråd, stavspræsidentskaber og ansvar som regionalrepræsentant – har de gjort det til familiekaldelser. „Jeg har altid sagt, at jeg kun kunne virke, hvis jeg havde familiens støtte og harmoni bag mig. Også at jeg ikke ville kunne stå for ét sæt principper og lade min familie acceptere et andet. Jo, de er ærlig talt vidunderlige børn. Under min ældste søn, Dallans opvækst har jeg altid været på forhøjningen. Vi fik ikke disse gode oplevelser til præstedømmemødet, hvor man sidder skulder til skulder, far og søn. Og det ville have været virkelig vanskeligt for mig som far, hvis jeg ikke havde vidst, at han accepterede og støttede det, jeg gjorde."

Hjerteligheden viser sig, når han priser sine forældre – John Rolland Clarke og Nora L. Redford Clarke – for den udprægede tillid, de altid har vist ham, og hans hustrus familie – James H. Reed og Maude Armstrong Reed – for deres enestående sammenhold.

Den kommer stærkt til udtryk, når han taler om biskop Vaugh J. Featherstone, for hvem han har virket som rådgiver i Boise North stavspræsidentskab, før staven blev delt, og han blev kaldet som præsident over den nye Meridian Idaho stav. „Vi havde ti års erfaring i samarbejde, vi to. Han lærte mig en masse. Han kendte selvfølgelig ikke noget til denne kaldelse forud; og jeg siger altid, at ingen fuldtud kan erstatte ham, hvor han har virket."

Hjerteligheden viser sig igen, når han taler om sit tidligere arbejde og sin nye opgave. Som administrerende direktør for et forsikringsselskab i Idaho-Washington området, fandt han selskabet meget modtagelig for præstedømmets samordningsprincipper, som han benyttede, og de stillede sig velvilligt over for at løse ham fra hans forpligtelser, for at han kunne overtage sin nye kaldelse.

„Jeg har ikke yndlinge blandt brødrene," siger han, „men jeg har altid haft særlig kærlighed til præsident J. Reuben Clark, præsident Lee og præsident Romney – disse velfærdets giganter. Opfyldelse af de uheldigt stilledes behov er en god måde at bære vidnesbyrd om de principper, som Kristus forkyndte – og vi er stadig langt tilbage i den retning. Indtil vi er parat til at opgive vor fysiske appetit og verdslige ejendele – indtil indvielse bliver et motiverende princip og forvaltning et helligt ansvar – vil vi have lang vej at gå, før vi som kirke er beredt til at møde vor Mester."

Han taler med åbenlys respekt om sine nye kolleger i Det præsidenrende Biskopråds kontor. „Det er storartede mænd. De vil være ledere, uanset hvor de er" – og med samme respekt om medlemmerne. „På grund af vore medlemmern vidnesbyrd og deres respekt for præstedømmetsmyndighed bør enhver, der har en ledende stilling, behandle sin opgave som en hellig tillid og med højeste grad af følsomhed."

Med særlig interesse glæder han sig til at arbejde med Aronske Præstedømme og Unge Piger. „Vi er i gode hænder, så længe vi holder vore øjne rettet mod de unge," sagde han. „Jeg har sandelig stor tro på deres fremtid."



Ældste Robert E. Wells
De Halvfjerds' første Kvorum

Selvom han er født og opvokset i Nevada, har ældste Robert E. Wells tilbragt sit halve liv i Latinamerika. Han lærte først spansk som missionær i Argentina. Med en eksamen i bogføring og glimrende beherskelse af spansk, accepterede han et tilbud fra First National City Bank om at vende tilbage til Sydamerika. Kun fire måneder efter sin afløsning som missionær begyndte han og hans brud, Meryl Leavitt Wells, en karriere i international bankvirksomhed, der har bragt ældste Wells til Argentina, Brasilien, Uruguay, Paraguay og Ækvador.

Fra sine tidligste år har ældste Wells følt – og efterfulgt – Herrens tilskyndelser i sit liv. Da han forlod flåden nogle få år efter afslutningen af anden verdenskrig, var han fast besluttet på at tage sin eksamen som ingenniør fra Berkeley University – da han følte sig

inspireret af Ånden til at vende tilbage til BYU og „lære pengenes videnskab". Da hans unge hustrus familie undrede sig over, at han så hurtigt efter sin mission igen skulle forlade USA, påpegede han over for dem at hans patriarkalske velsignelse lovede ham, at han skulle tjene Herren „blandt verdens nationer".

Flere år senere, efter hans første hustrus tragiske død ved en flyveulykke, ledede Ånden ham påny i en kritisk afgørelse. Han havde været enkemand i to år, og han vidste, at han burde gifte sig påny. Men med hvem? Som han bad, fik han tydeligt at vide: „Gift dig med en kvinde, som kan blive en missionspræsidents hustru."

Andre tilskyndelser førte ham tilbage til USA for at finde en hustru. Han lavede en liste over alt det, som hans hustru måtte være: Typen på en missionsmoder, venlig og kærlig; guldgleaner; universitetsuddannet; tidligere missionær; fortrinsvis med nogen spansk baggrund; musikalsk – og meget andet. Han fandt hende også – Helen Walser Wells. Han friede til hende syv dage, efter at han havde truffet hende, men ikke før Ånden havde oplyst ham i en meget særlig åndelig oplevelse, at hun var den rigtige. En måned efter at de første gang havde set hinanden, giftede de sig, og, siger han: „Vi har været lykkelige lige siden."

Han fulgte igen Åndens tilskyndelse i 1971, da han efter at have tjent som præsident over Mexico Monterrey mission, sagde nej tak til muligheden for at vende tilbage til en fremtrædende stilling i international bankvirksomhed for at acceptere en mindre prestigemæssig stilling i kirkens indkøbsafdeling. Nu forstår han og hans hustru med denne nye kaldelse, hvad Herren havde til hensigt dermed.

Ældste og søster Wells har syv børn i alderen fra ni til fireogtyve. De har også et barnebarn og ét andet på vej. Ældste Wells føler, at Herrens ledelse af hans liv ikke blot har hjulpet ham og hans hustru til at vælge den rette sti, når de i deres tilværelse er kommet til „åndelig korsveje", men også har hjulpet hans børn til at forstå, at deres far ikke handler, udfra pludselig indskydelse, men efter Herrens ord. Måske er det, fordi han er så god en åndelig leder i sit hjem, at han nu er i stand til at udfylde sin nye kaldelse som åndelig leder i kirken.

Nu, da han er tilbage i USA, savner ældste Wells sommetider medlemmerne i Latinamerika. Han har imidlertid haft mange lejligheder til at besøge dem som regionalrepræsentant i Mexico, Equador og Colombia.

Men selv efter et kvart århundrede i Latinamerika, har ældste Wells ikke glemt sin opvækst i Logandale i Nevada, 96 km fra Las Vegas, hvor han blev født i 1927. Hans varme smil synes at passe lige så meget ind i en lille amerikansk by „ude på landet" som blandt internationale forretningsfolk. Måske er det karakteristisk for manden, at han føler sig hjemme begge steder, i stand til at lytte og i stand til at dele den Ånd med andre, som har ledet hans tilværelse.



Ældste Royden G. Derrick De Halvfjerds' første Kvorum

Da Royden G. Derrick sidste sommer vendte tilbage til De forenede Stater efter i tre år at have virket som præsident over England Leeds Mission, planlagde han at bruge en stor del af sin tid til sine to store humanitære interesser: genealogiske undersøgelser og en interamerikansk organisation. Efter at have solgt et firma, som han var leder og administrerende direktør for, glædede han sig til at få tid til disse to ting. Han har virket som formand for bestyrelsen for Partners of the Americans, hvori fireogfyrre stater samarbejder om udviklingen af områder i Latinamerika til gavn for landet som helhed. Som eksempel på denne organisations succes kan nævnes, at der er blevet oprettet 63 skoler i Bolivia med hjælp fra skolebørn i Utah, og mere end 50.000 børn får nu tandbehandling, hvilket er noget helt nyt for dem.

Imidlertid blev åldste Derrick i september 1976 igen kaldet af kirken til Storbrittanien, dennegang for at tjene i en ti-måneders periode som præsident for den nye Ireland Dublin mission. Han vil blive afløst herfra den 1. juli 1977.

Da ældste Derrick rejste til denne anden mission blot få uger før generalkonferencen i oktober, havde han ingen idé om, at der hurtigt ville komme endnu en kaldelse. Han fortalte *Ensign* kort efter konferencen: „Da præsident Kimball ringede til mig for et par dage siden og spurgte, om jeg ville acceptere kaldelsen, kan jeg sige, at det var en overraskelse. Jeg troede ikke, at jeg nogensinde ville modtage en kaldelse af denne slags, og det er en ydmygende oplevelse, en af den slags, der kan få én ned på knæ for Herren."

Ældste Derrick er født den 7. september 1915 i Salt Lake City som søn af Hyrum og Magaret Glade Derrick. Han fik sin første undervisning dér og studerede til ingeniør ved University of Utah. Senere virkede han i otte år i dette universitets styrelse og modtog en æresdoktorgrad dér i 1965. Brigham Young University ærede ham i 1973 med Jesse Kinght Industrial Citizenship Award.

I 1938 ægtede ældste Derrick Allie Jean Olsen i Salt Lake templet, og de har fire børn og fem børnebørn.

Ældste Derrick har en lang tjenestetid i kirken bag sig. Han har været lærer i præstedømme-kvorummer og søndagsskoler, wardssekretær, biskoprådgiver og fra 1954 til 1957 medlem af søndagsskolens hovedbestyrelse. Han blev løst fra denne stilling for at tjene i Monument Park stavspræsidentskab. Han blev kaldet til søndagsskolens hovedforstanderskab i december 1966 og tjente dér indtil juni 1971. Han har også været guide på Temple Square.

„Når jeg tænker på denne nye opgave," sagde ældste Derrick, „opdager jeg, hvor stor respekt jeg har for dem, jeg nu skal arbejde sammen med. Jeg støtter dem sandelig, sådan som jeg altid har gjort.

Jeg er kommet til at forstå, hvem jeg virkelig arbejder for, og at det er Frelseren. Dette er en kaldelse fra ham. Jeg beder, at mit arbejde vil blive acceptabelt for ham."



Ældste Dean L. Larsen
De Halvfjerds' første Kvorum

„Jeg nærer et stort ønske om at være nyttig – for Herren og for mennesker både i og uden for kirken," siger ældste Dean L. Larsen ved sin nye kaldelse til De Halvfjerds' første Kvorum. Og det er tydeligt at dette ønske, om at være til tjeneste, er et typisk træk ved hans livsopfattelse: Ældste Larsen er interesseret i mennesker. Når man træffer ham, påvirkes man af hans ydmyghed og hans oprigtighed, og af hans øjne, der på engang er omsorgsfulde og venlige. Man får tillid til ham.

Ældste Larsen er født den 24. maj 1927 i Hyrum i Utah som søn af Gertrude Prouse og Edgar N. Larsen. Han er nummer fem i en børneflok på syv og voksede op på en gård, hvor han arbejdede med havebrug og kvæg. Efter at have taget eksamen fra mellemskolen, tjente han i U.S. Navy hen mod afslutningen af anden verdenskrig. Fra det sidste tog han eksamen i 1950 i fagene engelsk og spansk. Midt i studierne ægtede han Geneal Johnson fra Ashton i Idaho, og i dag har de fem børn – „allesammen drenge med undtagelse af fire", siger ældste Larsen lidt spidsfindigt.

Efter to år som sælger og lignende arbejde og otte års undervisning i mellemskole og morgen-seminar, fik han en stilling som lærer i seminar-undervisningen på Utah's Brigham City Intermountain Indian School.

„Hele mit liv har jeg været interesseret i indianere – som dreng læste jeg alt hvad jeg kunne få fat i om indianere," siger han. Derefter blev han et år senere (1961) vice-koordinator for de indianske seminarer ved Brigham Young University, og det følgende år udnævntes han til sekretær for kirkens Indian Committee.

Han underviste ét år ved Utah Institute of Religion, før han blev kaldet til præsident over Texas South Mission. En tidligere missionær, som arbejdede under ham, fortæller: „Jeg var imponeret over hans beherskelse af skrifterne og hans evne til at forklare dem så tydeligt – så de let kunne forstås af enhver. Han havde den sjældne evne til at omgås folk, så de forstod, at han virkelig interesserede sig for dem."

Efter tre års tjeneste i denne stilling underviste ældste Larsen ved Ogden Institute of Religion. Marts 1972 blev han koordinator for kirkens undervisningsplanlægning og virkede samtidig som leder af Instructional Materials, for senere, i 1976, at blive redaktør af kirkens tidsskrifter.

Ældste Larsen påbegynder sin nuværende stilling, beredt gennem en lang række virkeområder i kirkens tjeneste. Han har været stavsmissionær, biskop, højrådsmedlem, medlem af kirkens Missionær-komité, sekretær for Adult correlation Committee, medlem af søndagsskolens hovedbestyrelse og regionalrepræsentant for De Tolv. „Jeg har været glad for alle mine opgaver, men det bedste jeg ved, er at arbejde direkte med folk, som f. eks. i missionsmarken eller i et biskopråd."

Hvordan har hans familie reageret på de hyppige flytninger og mange kaldelser? „De har lært at tage en ny kaldelse i stiv arm, de har altid været glade for det og ønsket at støtte mig. Vi holder godt sammen som familie, og vi glæder os over og påskønner disse kaldelser, fordi de *deles* af hele familien. Det har været en stor oplevelse for os."

Det er et inspirerende ansvar og et vidunderligt privilegium at omgås generalautoriteterne i det store arbejde at opbygge Guds rige. Enheden og broderskabet mellem brødrene er noget vidunderligt og meget ydmygende. Mit mål er at hjælpe folk til at opdage evangeliet og hjælpe dem til at glæde sig over at efterleve dets principper. Jeg håber, det vil betyde lige så meget for dem, som det har gjort for mig."

To nye missioner oprettet

Samtidig med at to af sønnerne præsiderer over de to missioner i Sverige, er præsident Roy W. Oscarson fra St. Louis i Missouri blevet kaldet til at præsidere over en af de to nye missioner, der er blevet oprettet i Storbrittanien.

Skotland Glasgow missionen, hvorover præsident Oscarson nu præsiderer, er dannet af et stykke af Skotland Edinburgh missionen plus Det nordlige Irland.

Den nye Irland Dublin mission, hvor ældste Royden G. Derrick er præsident, vil omfatte hele den irske republik. Præsident Derrick er et af de nye medlemmer af De Halvfjerds' første Kvorum.

Tidligere lededes kirkens missionærarbejde i Irland fra Irland Belfast Mission, der nu er blevet opløst, og hvis præsident, Arvel L. Child, er blevet kaldet til at tjene som særlig assistent til præsidenten for London templet, Joseph L. Darling.

Præsident Oscarsons sønner, G. Richards og Paul Kent Oscarson, præsiderer over Sveriges Stockholm mission og Sveriges Göteborg mission.

Præsident Derrick, Irland Dublin missionen, er født i Salt Lake City og har for nyligt udført en treårs opgave som præsident over England Leeds missionen.

Med oprettelsen af de nye missionsgrænser vil det tidligere missionshjem i Belfast blive solgt, og de missionærer, der arbejder i Nordirland kommer til at høre til Skotland Glasgow missionen.

Logan Templet ombygget

Logan, Utah – Et omfattende, to-års ombygningsprojekt er igang i det tooghalvfemsårige Logan tempel. Templet, der blev indviet i 1884 af præsident John Taylor, vil være lukket i de to år, arbejdet varer. Planerne for ombygningen indbefatter bygning af fire nye ordinanseværelser

omkring det celestiale værelse, således at man kan benytte film i forbindelse med tempelceremonien. Desuden vil der blive bygget en ny kirkesal, et cafeteria, en vuggestue, et vaskeri, garderober og kontorer.
Årsagen til ombygningen er et behov for udvidelse af templets funktion.
Bygningen af templet begyndte i 1877 på et sted, der var blevet valgt af præsident Brigham Young. Det første spadestik blev taget det år, han døde, og syv år senere blev templet indviet.

Blind student fra korea modtager evangeliets lys

Son Chi Ill sad ved sit skolebord og drømte om, hvordan det ville føles at være forfatter – eller læge måske! Hvordan det ville være, hvis han ikke var blind.
Den unge femogtyveårige koreaner prøvede ihærdigt at få en studentereksamen, så han kunne komme til at læse videre. Han ville gerne være blevet i sin hjemby, men undervisningen i blindeskolen standsede ved gymnasiet, så han var nødt til at flytte til Seoul for at færdiggøre sin uddannelse.
Da han var fem år gammel, blev han angrebet af en voldsom feber, som forårsagede, at hans syn langsomt blev svagere. Hans far døde, da han var fjorten år gammel, og året efter døde hans mor. Samtidig mistede Chi Ill synet fuldstændigt på begge øjne.
På blindeskolen i Seoul studerede han 48 timer om ugen. Han modtog undervisning i historie, musik, matematik, koreansk, japansk, engelsk og medicin. Skolen underviste ham også i akkupunktur og massage, og dette optog så meget af hans tid, at han ikke kunne studere sä meget engelsk, som han ønskede.
Son Chi Ill holdt vældig meget af engelsk og ville gerne lære mere. Derfor spurgte han sin engelsklærer som også var blind, om han kunne skaffe ham en amerikansk ven. Og *det* kunne han sandelig, for broder Lee, som underviste i engelsk, var medlem af Jesu Kristi Kirke og sendte omgående to missionærer hen til Chi Ill.
I flere måneder studerede han evangeliet sammen med missionærerne, og han blev og mere interesseret. Da han blev spurgt om, hvornår han fik et vidnesbyrd, svarede han: „Jeg kan ikke udpege et bestemt tidspunkt, hvor sandheden gik op for mig. Det skete nemlig lidt efter lidt, efterhånden som jeg studerede evangeliet, men en af de ting, som berørte mig dybest, var frelsens plan og den kendsgerning, at jeg igen engang skal leve sammen med mine forældre," siger vor koreanske broder og bevidner endnu engang, at Herrens Ånd virker på samme måde overalt på jorden.

Ny understregning af genealogi

En ny regel med det formål at gøre de genealogiske fremgangsmåder enklere trådte i kraft den 1. august 1976.
Efter den nye regel vil det ikke længere kræves, at indsendere til Genealogical Department opfører ordinansedatoer, når tempelordinansearbejde er blevet udført for deres afdøde slægtninge. Når skemaer er blevet klargjort til tempelordnanser, vil indsenderen modtage et kodenummer for de indsendte navne. Dette nummer vil vise, at ordinansearbejdet vil blive udført, og indsenderen kan færdiggøre sine familieskemaer. Tidligere blev skemaerne ikke betragtet som komplette, før de virkelige ordinansedatoer var modtaget.
George H. Fudge, leder af Genealogical Department, siger at reglen er „en forandring for at understrege det genealogiske." Det medlem af kirken, som ikke er optaget af eftersøgning af sine slægtslinier, behøver ikke nødvendigvis at have ordinansedatoerne nogensteds på sine skemaer. Det han førts og fremmest skal bekymre sig om, bør være at arbejdet er udført, og det er hved kodenummeret bruges til.
„Det er nødvendigt, at vi husker, at den officielle optegnelse over tempelordnanser findes i Salt Lake City, og ikke i de enkelte hjem."
Broder Fudge siger, at hvis der virkelig er brug for ordinansedatoerne, kan disse oplysninger fås enten ved personligt at undersøge Computer File Index (CFI), som der findes kopier af i de fleste genealogiske delbiblioteker og som er til rådighed for kirkebygningsbiblioteker, eller i Genealogical Departments arkiver.
En ny blanket, „Anmodning om tempelordinansedatoer" (Lager nr. PFGS 0073) Distributions Centret, vil blive brugt til at skaffe disse oplysninger. Eftersom det ikke længere kræves, at indsendere opfører ordinansedatoer for deres afdøde forfædre, vil Genealogical Department tage betaling for at yde denne tjeneste. Hver eftersøgning i hvert enkelt arkiv vil koste 50 cents. Hvis en indsender søger oplysninger om et navn fra hvert af de tre skemaarkiver, vil det koste $ 1.50. Betalingen skal vedlægges anmodningsblanketten.

Stjernen i 125 år

For 25 år siden:
David O. McKay besøgte Danmark i dagene 14.–16. juni 1952. Modtagelsen i Kastrup lufthavn var enestående, skrev en avis. 600 mennesker overværede møderne.

I Schweiz blev tempelgrunden købt hvor senere det tempel, som vi i dag kender så godt, skulle opføres.

LeGrand Richard født i 1886 blev ordineret til apostel i april.

Odense byggegrund blev indviet i oktober.

Stavspatriarken Bjarne Gram blev ordineret til diakon, den 26. oktober, 3 dage før sin far Kai Aage Gram.

– Og mange emigrerede det år til USA og Canada.

Og kirkens samlede medlemstal var 31. dec. 1951: 1.147.157 – så vi er blevet nogle flere i løbet af de 25 år.

O lo'u lava talaaga · Mi diario · Min dagbok ·
Ko 'Eku Tohinoa 나의 일지 · Min dagbog · 私の日記 ·
Mijn dagboek · Päiväkirjani · 私の日記 · Mein Tagebuch ·
Mon journal · 我的日記 · Mein diário ·
Il mio diario · min dagbok · Meu diário · Mi diario ·
나의 일지 · O lo'u lava talaaga · 私の日記
Min dagbok · Ko 'Eku Tohi noa · Päivakirjani ·
Min dagbog · Mijn dagboek · Mein Tagebuch
我的日記 · Mon journal · Mon journal ·
Min dagbok · Meu diário · Mi diario ·
O lo'u lava talaaga · 나의 일지 · Mi diario ·
Min dagbok · 我的日記 · Ko 'Eku Tohi noa
Päiväkirjani · Mijn dagboek · Mein Tagebuch
Min dagbog · Il mio diario · O lo'u lava talaa
私の日記 · Mi diario · Min dagbok · Mi diar
Il mio diario · 나의 일지 · Ko 'Eku Tohi noa
min dagbok · Il mio diario · Mein Tagebuch
Mon journal · Päiväkirjani · Mijn dagboek
我的日記 · Ko 'Eku tohi noa · Mi diario
Min dagbok · 私の日記 · O lo'u lava tala
Meu diário · min dagbok · Mein Tagebu
O lo'u lava talaaga · Meu diário · Mon jou
min dagbok · Il mio diario · 我的日記
Min dagbog · min dagbok · Päiväk
Mijn dagboek · Mon journal · M
Ko 'Eku Tohi noa · Mein Tag